

Nhóc À! Anh Chấm Nhóc Òi

Contents

Nhóc À! Anh Chấm Nhóc Òi	1
1. Giới Thiệu	2
2. Chap 1: Nhóc À, Stop Stop	2
3. Chap 2: Sao Số Tui Đen Quá Vậy???	3
4. Chap 3: Mua Chuộc!	4
5. Chap 4: Chịu Không?	5
6. Chap 5: Sống Thử	7
7. Chap 6: Tội Yêu Em	8
8. Chap 7: Ghen!	9
9. Chap 8: Người Đó Là Ai?	10
10. Chap 10: Làm Chồng Em Đi!	13
11. Chap 11: Ly Thân Đi	14
12. Chap 12: Tôi Là Cái Thứ Gì Trong Nhà Anh Hã?	16
13. Chap 13: Ồ Chỉ Đi Học Chung Thôi Mà!	17
14. Chap 14: Ktx	19
15. Chap 15: Ktx (2)	20
16. Chap 16: Ông Đây Thật Sự Muốn Thao Chết Em!	21
17. Chap 17: Ông Đây Thật Sự Muốn Thao Chết Em! (2)	22
18. Chap 18: Vợ Ngốc~	24
19. Chap 19: Đừng Khóc! Em Khóc Sẽ Có Người Đau	26
20. Chap 20: Sẽ Có Ngày Gặp Lại	28
21. Chap 21: Em Nghĩ Tôi Không Nhận Ra? (1)	31
22. Chap 22: Em Nghĩ Tôi Không Nhận Ra Em (2)	34
23. Chap 23: Để Ông Xã " Yêu " Em (1)	36
24. Chap 24: Để Ông Xã " Yêu " Em (2)	37
25. Chap 25: Usb	39
26. Chap 26: Bình Yên Là Được Ở Bên Em.	41
27. Chap 27: Ngoại Tình?	42
28. Chap 28: Hận?	45
29. Chap 29: Bù Đắp?	48
30. Chap 30: The End Được Chưa? =))	51
31. Chap 31: End =))	55

Nhóc À! Anh Chấm Nhóc Òi



Giới thiệu

Truyện hay Nhóc À! Anh Chấm Nhóc Ồi, một trong những truyện teen hay nhất của tác giả minngoo

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nhoc-a-anh-cham-nhoc-oi>

1. Giới Thiệu

Tác giả: Ruka

Thể loại: đam mỹ, không ngược, H văn, HE

Nói trước: Boy love, nếu không xem thì ok click black OK?

Dương Hạo (công): giang hồ, lạnh lùng, hiền.

Trần Hào (thụ): hồn nhiên, hay cười, bk quan tâm người khác.

Văn án

Hào: Anh ơi, em lỡ trúng cho em xin lỗi. Anh học cùng lớp phải không? Em sẽ tạ lỗi với anh sau nha...em đi trước.

Dương: nhóc nói gì? làm anh ra như zậy rồi bỏ anh nhể? Đền bù cho anh đi. Em sẽ là người anh chọn, không cho em đi đâu cả.

mong các bạn sẽ thích, truyện này anh công và bé thụ rất kiu. hì hì mong các bạn sẽ ủng hộ

2. Chap 1: Nhóc À, Stop Stop

Một buổi sáng chang hòa, lũ chim đua nhau hót. Ở trong một ngôi nhà có thằng con trai bận được mỗi cái quần đùi để ngủ, da trắng, môi đỏ, mắt nhắm nghiền lại, eo thon. Ồi mẹ ơi mất hình tượng quá! Cái đồng hồ chỉ đúng 6h bắt đầu kêu lên “reng reng”. Nó bắt đầu lấy tay mò mò lên đầu giường để kiểm cái đồng hồ, nó ngồi dậy đi vào W/C ‘VSCN’. Đi lại gần cái tủ lấy bộ đồng phục đi học bận vào, hôm nay là ngày đi học đầu tiên của nó vì mới chuyển trường. Cái quần ôm đen dài, áo sơ mi trắng cộng thêm cái cà vạt đen sọc caro đỏ. Đầu tóc chải gọn gàng, đôi môi đỏ mọng, đôi mắt to đen nâu.

Nó bước xuống lầu ngồi vào bàn ăn, sẽ có người thắc mắc nó có nghèo không? không có cha mẹ à? Nhà nó giàu lắm, cha mẹ nó qua nước ngoài giải quyết 1 số chuyện nên phải ở một mình, đôi khi cũng cô đơn lắm chứ, nhưng nó vẫn vui vẻ mỉm cười. Ăn xong bước ra ngoài lại có một chiếc xe màu trắng đời mới đợi nó ở ngoài. Bước vào xe nó mỉm cười hiền hậu với bác tài xế, 10’p sau chiếc xe đã tới nơi. Đó là 1 ngôi trường danh tiếng, dành cho những người giàu, và điều nó nghĩ bây giờ là trường nào cũng như trường nấy chẳng có gì thay đổi cả. Nó sai hoàn toàn rồi, sẽ có điều bất ngờ đối với nó đó chứ. Mở cửa bước xuống xe, đi vào trường nhiều người nhìn nó với ánh mắt mê mết.

Tụi con trai:

- con trai đó hử? dễ thương quá!

Đám con gái:

- trời ơi nó ăn gì mà da trắng quá zậy.(Ruka: cị ơi, em nó ăn cơm)

Nó bước vào từ từ chỉ để lại tụi nó 1 nụ cười dễ thương thôi. Bước vào phòng hiệu trưởng, nó khoanh tay lại lễ phép chào hỏi rồi hỏi địa chỉ lớp. Ông hiệu trưởng cười rồi nói nó lớp 11A3 thôi, nó tạm biệt ông hiệu trưởng rồi đi dọc hành lang lầu 3 kiểm lớp. Lo nhìn bản lớp, mà không nhìn đường đi. Nó đang đi lo nhìn trên trời thì đụng phải 1 anh lớp 11, anh đó có hơi cao hơn nó 10cm nó đứng lên với khuôn mặt nai tơ chấp 2 tay lại cúi đầu xin lỗi:

- Anh ơi, em lỡ trúng cho em xin lỗi. Anh học cùng lớp phải không? Em sẽ tạ lỗi với anh sau nha...em đi trước.

anh đứng dậy hỏi

-sao nhóc biết tôi cùng lớp? nhóc mới vào mà?

cậu sẵn sàng tư thế để chạy:

- dạ có cái phù hiệu trên ngực anh ạ, em đi trước.

anh nhếch môi cười:

- nhóc nói gì? làm anh ra như zậy rồi bỏ anh nhể? Đền bù cho anh đi. Em sẽ là người anh chọn, không cho em đi đâu cả.

cậu quay đầu cười với anh rồi chạy chỉ để lại 1 câu:

- em là con trai xin lỗi anh, em sẽ đền bù. tạm biệt ạ.

Anh đành đứng đó nhìn cậu chạy đi, chỉ cười và nói:

- cậu nhóc thú vị, anh thích nhóc rồi.

+++++

Mong các bạn ủng hộ truyện của mình cảm ơn ạ!

Lần đầu viết truyện nên cho xin ý kiến, gạch đá gì ở đây nhận tất.

3. Chap 2: Sao Số Tui Đen Quá Vậ???

Đi nửa tiếng đồng hồ mới thấy cái lớp, thân thể mệt nhừ như muốn tan thành nước zậy. Vẫn cố gắng nở nụ cười tươi bước vào lớp, cả lớp trầm trồ khen cái vẻ miệt mệ của cậu cũng trong lúc đó. Cô giáo gõ thước đập bàn rầm rầm tụi nó mới im. Cậu cười mỉm rồi giới thiệu về mình:

- chào các bạn mình tên Phan Trần Hào, từ nay mong các bạn giúp đỡ.

Cả lớp vỗ tay rồi bàn tán rầm rầm, cô giáo hét lần nữa:

- các người có im chưa, Hào em ngồi kế lớp trưởng nhá!!!

Trần hào ngậy thơ nhìn xung quanh kiếm thằng nào là lớp trưởng. Đập vào mắt cậu là cái bản mặt rất ư là biến thái đang lấy tay ngoắt ngoắt cậu xuống ngồi cùng. Suy nghĩ của cậu lúc này là: không phải tên biến thái như hần là lớp trưởng chứ. Cậu quay lên hỏi cô giáo:

- ai là lớp trưởng zậy cô???

Cô giáo chỉ xuống bản mặt người ấy:

- bạn mà ngoắt em nãy giờ đó.

Trần Hào khóc không ra nước mắt cố gắng đi từ từ xuống kéo thời gian, khi gần tới thì bị ‘anh ấy’ kéo xuống đúng không vùng vằng liền ngã vào lòng anh. Trái tim cậu lúc này đang nhảy tăng-gô ở trống. Anh từ từ

cúi xuống mặt cậu, cậu lo sợ nhắm chặt mắt lại chờ đợi điều gì đó! Anh cứ từ từ càn ngày càng cúi xuống gần,..... nước mắt cậu rơi ra 1 giọt, 2 giọt,.....

Anh lấy tay lau nước mắt cậu, da con trai gì mà mềm thế. nói nhỏ vào tai cậu:

- tôi đã làm gì em?

Trần hào đỏ mặt rồi đứng dậy vào chỗ ngồi rồi nhỏ giọng hỏi:

-chuyện hồi sáng tôi xin lỗi.

Anh giả vờ không nghe vì cái bệnh thích trêu chọc mĩ thụ:

-em nói gì?

Trần hào tăng volum thêm xúu nữa:

- tôi xin lỗi.

Anh vẫn thích thú chọc cậu:

-lớn lên, anh không nghe.

Trần hào hét:

-ĐÃ BẢO LÀ XIN LỖI.

cả lớp và cô giáo đều quay lại nhìn cậu, cậu đỏ mặt rồi cúi đầu xin lỗi:

-em xin lỗi cô.

cậu ngồi xuống rồi liếc anh 1 cái, quay lấy cuốn vở vs cây viết ra viết bài:

-.....

Anh không biết mặt dày mấy lớp mà cứ học cậu làm cho cậu học không vô:

- anh tên là Phạm Dương Hạo đó. Anh lớn hơn em 2 tuổi đó, nhà anh giàu lắm đó! Anh là chủ của băng xã hội đen MPP đó.

Trần Hào thật sự chịu không nổi liền nói:

- anh có im hay không cho tôi nhờ, anh không học để tui học chứ! Cho anh biết giờ nhà anh có làm tổng thống tôi đây cũng không quan tâm nữa.

Dương Hạo phải có cách nào để mua chuộc cậu chứ, quan sát cuốn vở của cậu nó có hình bánh cake. HEHE con heo sắp bị dụ vào hang sói rồi!!!!

CMT&VOTE CHO MÌNH NHÉ!

4. Chap 3: Mua Chuộc!

Ngày hôm nay là ngày thứ 2 đi học như ngày hôm qua thôi, trong lòng của Tiểu Thụ là đây:“mong tên khùng đó hôm nay không đi học”. Bước vào lớp nó vẫn ồn như thường ngày thôi! Nhưng có cái gì là lạ, hộp bánh CUPCAKE trên bàn của cậu. Bánh mà cậu thích ăn nhất (Ruka: tớ cũng thèm). Nhưng còn 1 người kẻ bên hộp CUPKAKE đó nữa. Đang giở ra cái nụ cười biến thái, cậu chân run run bước về chỗ ngồi. Khi ngồi xuống thì lấy vở ra học bài nhưng bất vẫn nhìn wa bên kia kia. Hộp bánh 6 cái kia kìa, Dương Hạo vui vẻ nhìn con mèo đang nhìn hộp bánh của mình với ánh mắt thèm ăn đúng hơn là chết đói. Dương Hạo đẩy hộp bánh qua bên cạnh cậu rồi ngồi gập ôm chặt cậu nói nhỏ:

-tôi cho em đây thích không?

Trần Hào thấy nó có cái gì kì kì nên phải nén lại không để cái tên cha sanh mẹ đẻ này ra còn không biết mình mặt dày mấy lớp nữa. Hắn cầm 1 cái bánh lên rồi để ở 1 mặt cậu rồi đưa tới miệng cậu, cậu cố quay

chỗ khác nhưng lại đụng trúng bản mặt của tên đó. Bây giờ nhìn gần thấy bản mặt của tên đó đẹp thiệt, sóng mũi cao, mắt thì hơi lạnh, còn mặt thì..... nó dày cả 10 lớp đó. Dương Hạo thấy cậu nhìn anh hoài liền hỏi nhỏ:

-em muốn tôi cưỡng hôn em à?

Trần Hào đỏ mặt quay sang chỗ khác trong tim cậu lỡ 1 nhịp rồi, Dương Hạo cười hì hì rồi ôm chặt cậu:

-tôi cho em đó ăn đi tôi không làm gì đâu mà!

Nghe vậy Trần hào cũng hết nghi ngờ rồi nhìn qua 6 cái bánh trên bàn mắt liền sáng lên. Cậu không do dự ngồi ăn từng cái một, từ đâu ra Dương Hạo thủ sẵn hộp sôcôla đưa cho cậu uống. Thấy lạ lạ sao tên này tốt thế nhỉ? (ruka: ước gì thằng ck mình cũng như vậy!!!)

‘reng reng reng’

Hên ghê á! vừa ăn xong cái cuối cùng xong hôm nay khỏi học quá lo nghĩ về “thằng kế bên” kia kìa. Hắn ngủ cũng đẹp nhể, cứ như đứa con nít mới lớn vậy! muốn lun 1 cái cho mãn nguyện. Cậu từ từ cúi người xuống rồi đặt nụ hôn nhẹ vào má của hắn rồi quay viết bài lẹ chứ không hắn biết là chọc quê cậu nữa. Đâu có ai biết tên mà mới được người đẹp hôn còn tỉnh queo kìa, trên môi nở 1 nụ cười mãn nguyện đó. Hôm nay thì 2 đứa vui rồi 1 đứa được người đẹp hôn còn 1 đứa thì mãn nguyện rồi. Ngày như vậy cứ thế trôi qua nhẹ nhàng và êm đềm. Ra về cậu thì cậu nhìn tên kia lần cuối sao thấy hắn còn ngủ nhỉ? Chắc hôn cái nữa không sao đâu ha!cậu cúi người xuống lần này không phải má hắn nữa mà là đôi môi kìa. Cậu chỉ đặt nhẹ rồi buông ra thôi nhưng ai ngờ bị tên đó kéo lại hôn sâu hơn rồi bỏ cậu ra đứng dậy bỏ về bình thần để lại cậu lấy tay sờ vào đôi môi còn ẩm ẩm nóng nóng trong lòng gào hét dữ dội:

” tên khùng nhà cậu cướp nụ hôn đầu của tôi rồi huhu!!!”

=====>>

(ruka: nó không kéo mày thì mày cũng mất nụ hôn đầu rồi con điên.)

lót dép ngồi chờ CMT&VOTE

5. Chap 4: Chịu Không?

Chap này tặng cho bạn: ddungtran có đỡ thì cho tớ xin lỗi!

Hôm nay Trần Hào đi học với tâm trạng lo sợ, mong tên kia hôm nay nghỉ học nghỉ học đi! Lý do hả?! Ai cũng biết từ chap trước rồi mà đúng hông nè mấy hủ?! Ai hông nhớ thì lục lại chap trước nghen! Đi tới lớp chân cậu cứ như đồng cứng, không muốn vào. Mà thôi cũng gần trễ rồi nhắm mắt bước vào đại chứ biết sao giờ! Đi lại bàn ngồi xuống mà không dám nhìn qua bên kia, hình như bên kia có chút trống vắng lạnh lạnh. Quay qua nhìn thử, HẢ??? tên kia hôm nay hông đi học?! Huhu 6 cái bánh của cậu mất tiêu luôn rồi! Tiết 1 vào rồi cậu lại thấy nhớ tên kia, hắn thường chọc cậu rồi ngủ vào giờ này né T^T. Không biết hôm nay hắn bị gì mà không đi học nữa!

- Cả lớp!

Cả lớp đứng lên dưới sự lên tiếng của lớp phó:

-.....

Cô giáo cũng cảm thấy thiếu thiếu gì rồi nên hỏi:

- Các em hôm nay lớp...

Trần hào lên tiếng:

- hôm nay lớp trưởng nghỉ rồi thưa cô!

Cô giáo thở dài gật đầu nhẹ:

- các em ngồi đi!

Cả lớp vừa ngồi xuống thì có 1 đám người áo đen đi vào, bước đến gần chỗ của Trần Hào:

- Cậu là Trần Hào???

Trần Hào lo sợ gật đầu:

- phải?

Người áo đen đưa cho cậu hộp bánh cup cake rồi nói:

- cậu chủ tôi bảo đưa cho cậu, khi tan học cậu phải đi theo chúng tôi!

Trần Hào chẳng hiểu mớ gì hết ngây ngốc gật đầu luôn, khi đám người áo đen đó đi cả lớp thở nhẹ vì sợ. Cậu nhìn hộp bánh rồi cười nhẹ không dám ăn dù chỉ 1 chút! Cầm hộp bánh bỏ vào cặp nhẹ nhàng cẩn thận.

‘reng reng reng’

5 tiết nhớ nhưng trôi qua rồi! Cậu đi xuống sân trường thì thấy 1 chiếc xe đen đang chờ cậu. Cậu bước vào hơi lo sợ 1 chút. 15’p sau chiếc xe đó chở cậu đến cái biệt thự màu trắng, cậu chỉ cứ việc bước theo cái tên mặc áo đen đó đến phòng màu trắng tên áo đen bước đi. Cậu gõ nhẹ cửa không thấy tiếng trả lời, liều mạng bước vào thì thấy Dương Hạo đang ngồi vậy tay nhìn cậu rồi cười! Mặt cậu bây h chỉ có 1 màu đen, quay lưng đóng mạnh cửa 1 cách không thương tiếc! Dương Hạo lo sợ cậu bỏ về liền chạy ra kéo cậu lại ôm chặt vác vào phòng! Để cậu ngồi lên nệm.....Trần Hào nheo mắt nhìn rồi lấy chân đạp.

- tại sao nghỉ học hả???

Dương Hạo quỳ gối 2 tay để lên đùi dùng khuôn mặt đáng thương nói với Trần Hào:

- anh bị bệnh, em thấy hông! Nè sờ trán anh xem đi!

Trần Hào thấy tội tội nên nắm tay anh nói:

- anh nằm nghỉ đi!

Dương Hạo nằm lên chân cậu nói:

- em qua đây ở với anh nha!

Trần Hào liếc anh 1 cái rồi lạnh lùng nói:

- lý do?!

Dương Hạo ôm cậu rồi dụi dụi:

- anh bệnh!

Trần Hào suy nghĩ 1 hồi rồi nói:

- tôi được cái gì?!

Dương Hạo lại gần túm lấy cái gối ôm hình bánh cup cake đưa cậu:

- chịu hông?!

Trần Hào mắt sáng lên ôm cái bánh rồi nhìn Dương Hạo:

-.....

Cho xin cái CMT&VOTE

6. Chap 5: Sống Thử

Trần Hào ôm cái gối hình cái bánh nhìn Dương Hạo:

-.....

Cảm thấy mệt Dương Hạo lại gần nói:

-sống thử với anh trước cũng được.....nhaaaaaaaaaaaaa...!

Trần Hào 1 phút suy nghĩ:

-không được...không được.....mình không thể ở chung với hắn ta được...mình có giá lắm chứ bộ....những thứ này không lung lay được lòng ta đâu.....(Ruka: thua)

Dương Hạo lay lay tay cậu:

-chỉ cần em ở đây với anh muốn gì anh cũng cho mà! anh sẽ mua cho em nhiều loại bánh vào mỗi sáng buổi tối thì anh cho em gối ôm hình bánh này.....được không?

Trần Hào gật đầu lia lịa:

- sao anh không nói sớm...làm tôi tỏ ra chẳng vậy?

Dương Hạo cười mỉm xoa đầu cậu:

- cho anh địa chỉ nhà.....anh kêu người qua lấy đồ.....

Trần Hào nhìn anh bằng anh mắt kì thị:

- tôi tự về được!

Dương Hạo vẫn lắc đầu:

- không được em phải ở vs anh từ bây h

Cậu trợn mắt nhìn hắn:

- tôi tự biết về tự biết lấy đồ

Anh nắm 2 tay cậu đưa sát mặt lại nhìn:

- dám nói nữa là anh hôn em

Cậu từ lúc đó chỉ biết im lặng:

-.....

Bây h trong căn phòng ấy chỉ có 2 người và 2 người đó sẽ làm gì tiếp theo.....?

Cậu lẳng lẳng lấy hộp bánh Cupcake lúc sáng ra ngồi ăn tỉnh bơ mà không biết ai đang nhìn cậu mà cười như điên.....Anh xoa đầu cậu hỏi:

- sao lúc sáng không ăn?

Cậu tiếp tục ăn mà không trả lời:

-.....

Hắn nhăn mặt nhìn cậu:

-.....sao anh hỏi chẳng trả lời?....

Cậu quay quắt liếc lạnh hắn:

-chẳng phải anh bảo nếu tôi nói thì tôi bị anh hôn sao? tôi đâu ngu

Hắn gật gật bắt lực nhìn cậu:

-.....

Cậu ăn xog thì lấy hộp sữa trong cặp mà sáng hăn cho để uống! uống xog rồi nằm ngủ như chết! Hăn cười nhẹ đắp chăn cho cậu rồi kêu xe bỏ ra ngoài.

7. Chap 6: Tôi Yêu Em

Trong căn phòng tối bỗng dưng có tiếng nói và tiếng đánh đập vang lên:

- Nói....Các người để cái USB đấy ở đâu?

Người đàn ông đang quỳ gối đang hấp hối, trên người nhiều thương tích, vết thương khoảng 3-4 ngày trước chưa lành hăn mà lúc này còn bị roi da quất vào thịt, máu từ những khe thịt bị rĩ máu bấy h đã thấy luôn phần thịt bên trong. Anh đi lại cầm cây súng chỉ thẳng vào đầu ông hỏi lại lần nữa:

- Tôi hỏi, cái USB đó để ở đâu?

Người đàn ông vẫn im lặng không nói, anh bực mình bắn 2 viên vào đầu ông:

- Dọn xác....

Đám người áo đen đi lại đem xác người đàn ông quấn vào bao rồi bỏ lên xe....Anh bực mình bắn thêm vài viên đạn lên trời...

- Cậu chủ, có người gọi bảo Trần Hào dậy rồi ạ..

Nghe đến tên " Trần Hào " mắt anh sáng rỡ lên liền lấy xe chạy về nhà. Anh vội bước lên phòng mở cửa hé hé nhìn vào thì thấy cậu đang ngồi dụi mắt rồi quay lại ôm cái gối hình bánh CupCake của anh cho lúc sáng mà cần cần:

- " dễ thương quá "

(cạch) Anh đi lại xoa đầu ùi ôm cậu vào lòng, hôn nhẹ lên tóc cậu hỏi:

- Em đói không?

Cậu liếc mắt nhìn anh:

- Buông

Anh lo sợ con heo nhỏ giận nên liền bỏ ra:

- anh xin lỗi bảo bối...

Cậu lườm anh một cái rồi nói:

- Bánh...tôi muốn ăn bánh....

Anh nhăn mặt nhìn cậu:

- Sao anh toàn thấy em ăn bánh không vậy bảo bối?

Cậu gật gật đầu:

- Tôi không muốn ăn cơm thì tôi ăn bánh thay cơm thôi....

Anh thở dài chán nản:

- Chỉ hôm nay anh để em làm gì em thích thôi, bắt đầu từ mai phải nghe lời anh...

Cậu trợn mắt nhìn anh:

- Lý do?

Anh hôn nhẹ môi cậu thì thắm vào tai cậu:

- Đơn giản vì anh yêu em, và sau này em sẽ thành bảo bối của riêng anh vậy thôi!

Cậu hét lên:

- Đẹp anh cứ ở đó mà mơ đi.....

Anh đè cậu xuống giường giữ tay cậu 2 bên cúi mặt hôn cậu, nhìn thẳng vào mắt:

- Tôi nghiêm túc đấy, tôi yêu em là thật....

Cậu đỏ mặt quay đi im lặng:

-...

Anh bước xuống giường bước ra ngoài:

- Ở yên trong phòng đi anh sẽ mua bánh về cho em....

8. Chap 7: Ghen!

Anh lấy áo mặc vào đi ra ngoài mua bánh.... nói mua bánh vậy thôi chứ đi tới căn biệt thự trong hẻm. Anh mệt mỏi đi lên phòng, ngã lưng lên cái giường to ” haizz, tôi yêu em vậy mà.... tôi không tốt chỗ nào? ngủ 5'p vậy”

7h Pm

Cảm thấy tay mình bị đè bởi vật nặng nào đó, anh nhắm mắt mở mắt nhìn qua bên phía tay bị đè thì thấy là 1 cô gái.... cô gái này thì cũng công nhận là xinh thì có xinh nhưng có điều mặc đồ.... rất ư là.... thiếu vải... nhưng chẳng xinh bằng tiểu thụ nhà ta đây. , anh thẳng tay đẩy cô xuống giường nhưng không may bị cô nắm tay kéo lại leo lên người anh ngồi.

Dưới nhà:

- Cậu là ai?

Cậu ngược nhìn người mặc áo đen run run đáp:

- Tôi tìm.... Dương Hạo...

Bên trong có người chạy ra nói nhỏ vào tai người kia.... người kia nhìn cậu cúi đầu....:

- Tôi.... tôi xin lỗi.... cậu chủ đang ở trên lầu phòng đầu tiên thưa cậu...

Cậu cúi đầu cảm ơn rồi đi từ từ vào. càng đi vào cậu càng sợ vì nhiều người... Càng đi vào cậu càng sợ vì đông người.... Đến căn phòng đấy có 1 người ngăn cậu lại nhưng chưa kịp nói gì đã bị cậu mở cửa bước vào. 1, 2,3 .

” Rầm ”

Cánh cửa bị cậu đóng mạnh không thương tiếc, cậu chạy đi xuống nhà khoe mắt có một màn sương đọng lại.. Anh ngạc nhiên đẩy cô gái ra chạy theo cậu. Chạy tới gần anh nắm tay cậu kéo lại ôm chặt:

- em sao vậy?

Cậu nuốt nước mắt ngược mặt nhìn anh:

- Bánh tôi đâu?

Anh gãi gãi đầu:

- Anh xin lỗi... em đói không đi ăn với anh....?

Cậu gượng cười:

- Ừ đôi, nhưng nhìn anh với cô ta tôi no rồi...!

Anh nâng khuôn mặt cậu lên không biết lúc nào nước mắt cứ vậy mà đua nhau chảy:

- Không như em nghĩ đâu mà đừng hiểu lầm anh.

Cậu hất tay anh ra:

- Ồ, tôi hiểu lầm.

Anh kéo tay cậu lại lần nữa cúi người liếm nước mắt cậu trước cái cảnh bàn dân thiên hạ nài... Lần này, môi anh trượt xuống môi cậu, hôn sâu... lưỡi anh cứ vậy mà liếm mút môi cậu.... nhưng anh muốn vào thêm nữa.... Nhẹ nhàng cắn môi cậu, có sơ hở anh liền luồn lưỡi vào quấn chặt lưỡi cậu.... những người đứng đó chẳng dám lên tiếng vì: SỢ!

Cậu nhẹ đánh lên ngực anh, anh cảm thấy cậu thở không nổi liền buông môi nhìn cậu:

- Xin lỗi em...

Cậu đỏ mặt liếc chỗ khác:

- ...

Anh vội nắm tay cậu dắt lên phòng khi nãy, cậu run run vì bị nhiều người dòm ngó, khi vào phòng chỉ có 2 người cậu mới dám thở mạnh ... anh xoa đầu cậu hỏi:

- Sao em tới được đây?

Cậu nhìn anh cười cười:

- Uy hiệp qản gia nhà anh!

ANh nhéo má cậu :

- Em lì quá đấy heo ngốc à...

Cậu nhìn ngực anh đưa tay cài lại 2 khuy áo:

- Anh làm rồi sao...?

Mặt anh lúc này.... hớn hở cực độ:

- Không có.... em ghen à?

Cậu đỏ mặt lắc đầu:

- còn lâu...

Anh cười ôm chặt cậu:

- ANh muốn thử lắm đây...!

Cậu ngược nhìn anh:

- với ai?

Anh nắm 2 tay cậu đè xuống giường:

- Còn ai vào đây nữa...

=====

9. Chap 8: Người Đó Là Ai?

Cậu vùng vẫy nhìn anh:

- Buông tôi ra...

Anh cười gian cúi người liếm nhẹ cổ cậu, trượt xuống cái áo, anh vội cắn khuy áo cậu tháo ra... tay thì luồn vào trong, mò lên 2 quả cherry trước ngực cậu xoa xoa... Cậu cong người cắn môi cố không để phát ra tiếng rên. Thấy cậu cắn môi anh cũng xót.. anh đặt môi mình lên môi cậu... lúc này cậu gần như bị dục vọng xâm chiếm. Anh cũng nhanh tay cởi cái áo mình ra, cậu thấy vậy xấu hổ quay mặt đi... anh nắm tay cậu để lên ngực anh...

- Em cảm nhận được gì không?

Cậu đỏ mặt vờ lắc đầu, anh thở dài cúi người hôn nhẹ tai cậu, tay anh lúc này buông quả cherry ra mà trượt xuống quần cậu... mà luồn tay vào...

” Cách ”

Cô gái khi này nhìn vào tức giận lại gần cậu đưa tay định tán cậu nhưng bị Dương Hạo chụp lấy đẩy xuống đất, cô chảy nước mắt...

- Anh... anh... vì nó mà đẩy em....

Anh cười lạnh nhìn cô:

- Cô là gì tôi không dám?

Cô tức giận hét lên:

- Mày ra ngoài cho tao thẳng chó...

” Cách ”

Tiếng cây súng được anh đặt lên để trước đầu cô, Trần Hào run run cố ngồi dậy. Cô gái lo sợ nước mắt lại chảy tiếp:

- Anh.. tha cho em... em xin lỗi...

Anh liếc lạnh cô:

- Cô chỉ là thứ để tôi giải tỏa nỗi buồn thôi đừng có lên mặt tưởng mình là chị đại ở đây...!

Cô nghe vậy gật đầu:

- Dạ... dạ... em hiểu rồi thưa anh...

Anh cười lạnh nhìn cô:

- tôi không cần cô nữa... còn dám mắng bảo bối của tôi... xem như năm sau làm đám giỗ cho cô vậy!

Trần Hào nghe vậy lo sợ cô gái xảy ra chuyện, cậu ôm anh từ sau lưng... anh ngạc nhiên quay đầu nhìn lại thấy mắt cậu ngấn nước. Anh vội lấy tay lau:

- Em sao vậy..? Ngoan... không được khóc...!

Cậu ôm chặt anh:

- Em.. xin anh... để cô ấy đi đi.

Anh đỡ người ôn nhu nhìn cậu:

- Em nói gì... nói lại lần nữa anh nghe..

Cậu run run:

- Em xin anh... tha cho cô ấy.

Anh cười cười ôm cậu, quay qua liếc lạnh cô:

- Từ h cô nên biến đi, không cần tới đây nữa.

Cô gái vui mừng gật gật đầu vội chạy ra ngoài, cậu thở nhẹ nhìn anh, lúc này cậu cảm thấy hơi sợ anh rồi, cậu lấy mền trùm lại. Anh xoa đầu cậu:

- Sợ anh à?

Cậu gật gật đầu chẳng dám nói:

-...

Anh nằm xuống ôm cậu:

- Anh không làm gì em đâu... Đừng lo... em là người để anh bảo vệ cơ mà..

Nghe vậy cậu mở mắt ra nhìn anh:

- Cô ta là ai ạ?

Anh cười nhẹ kéo cậu vào người mình ôm chặt:

- Cô ta là người anh thấy dễ thương nên đem về để mỗi khi mệt mỏi kêu cô ta giúp anh làm giúp anh giấy tờ trong phòng làm việc thôi mà.

Cậu nghi ngờ nhìn anh:

- Còn gì nữa...?

Lần này đến lượt anh sợ:

- Thì... còn... ôm...

Cậu liếc nhìn anh:

- Nữa...

Anh lo lắng nhìn cậu:

- Hun... hết rồi đấy!

Cậu chán ghét ngồi lên người anh. Anh lợi dụng để tay lên đùi cậu, thấy cây súng anh còn cầm nên cậu nhanh tay giật lấy chỉ ngay đầu anh:

- Sau này còn dám đem gái về không?

Anh ngạc nhiên nhìn cậu nhú mày suy nghĩ ” nhanh thật, chắc đã từng dùng ”:

- Không dám...

Cậu cười cười cầm cây súng qay qay, càng nhìn anh càng thấy nghi ngờ nhưng vẫn nằm im qan sát tay cậu:
” cầm súng rất thuần phục, đúng là tôi không chọn lầm người ”

Anh xoa đầu cậu:

- Trả lại cho anh, nguy hiểm.

Cậu nhăn mặt nhìn anh:

- Cảm thấy bị xem thường đấy... năm 10t em đã tập bắn súng rồi. Năm 15t em đã bắn súng giỏi rồi đấy.

Anh để cậu ngồi dậy, nhéo nhẹ má cậu:

- Đúng là không thể xem thường.

Anh lần này đợi cậu sơ hở liền lấy lại cây súng bỏ vào túi quần. Ngồi dậy kéo cậu đứng lên:

- Đi ăn thôi.

Mắt cậu sáng rực gật đầu lia lịa:

- ăn nga~...

=====

10. Chap 10: Làm Chồng Em Đi!

- Hạo Hạo... đừng cởi áo em mà.... xin anh...

Dương Hạo bỏ mặc những lời cậu nói, đôi tay linh hoạt cứ vậy mà cởi áo cậu gấn xuống đất. Cậu đỏ mặt vội đẩy anh ra. Anh cười nham đi lại ầm cậu đặt lên thành bồn tắm, ngồi xuống đưa tay cởi quần cậu. Mặt cậu lúc này đỏ hơn trái cà chua, anh ghé sát tai cậu nói nhỏ:

- Chỉ là tắm thôi mà.

Cậu khép chặt chân lại 2 tay ôm người:

- Ai biết anh sẽ làm gì em...!

Mặt anh đen lại:

- Anh không xấu xa như em nghĩ, anh sẽ đợi đến bao h em cho phép mờ...

Cậu gật gật đầu ngồi đó để anh tắm cho mình, tay anh nhẹ lướt 2 điểm chấm trên ngực cậu, trượt xuống eo, đùi... mỗi nơi anh lướt cậu đều run lên. Tắm xong anh lấy khăn quấn người cậu lại ầm ra để nằm xuống giường. Anh lại tú lấy cái áo sơ mi trắng mặc vào cho cậu...

- Sao... sao... phải là cái áo sơ mi này?

Anh cười nhẹ cúi người hôn nhẹ môi cậu:

- em đẹp lắm. Nằm đó anh đi tắm.

Cậu chu môi gật gật đầu:

- biết rồi.

Anh quay người đi vào phòng tắm, cậu đứng dậy âm thầm đi lại lấy cái laptop của anh mở lên. Mặt khẩu là gì đây? Cậu nhăn mặt hét lớn:

- Hạo mặt khẩu laptop anh là gì hã..?

Anh nhíu mày:

- Làm gì?

Cậu ở ngoài giờ vọng uất ức:

- chán quá... em muốn chơi game tí mà...

Anh thở nhẹ:

- 1810...

Cậu nhập mặt khẩu xong cảm thấy có gì đó qen qen:

- Hạo...

Anh trong đó cười cười:

- Nhận ra rồi à?

Cậu úp mặt xuống gối cười mỉm:

- vâng...

Cậu nhìn vào cái laptop nhấp chuột vào ổ đĩa C thì thấy hợp đồng công ti và những công ti đang thiếu nợ công ti anh. Cậu ngạc nhiên khi nhìn thấy công ti qen thuộc " S " công ti Papa cậu, cậu tò mò bấm vào.

- Papa thiếu nợ Hạo nhiều đến vậy sao?

Cậu cúi mặt xuống gối rơi nước mắt, Dương Hạo qấn khăn đi ra nhưng cậu không hay không biết. Anh đi lại lấy quần áo mặc vào, lại gần cái laptop thì thấy cậu đã xem rồi. Anh vội ôm chặt cậu:

- Ngoan, em đừng khóc...

Cậu ngước nhìn anh với ánh mắt ngấn nước:

- Nhiều thế sao...? hức... hức....

Anh đưa tay lau nhẹ nước mắt cậu chỉ biết im lặng:

-...

Cậu ôm chặt anh:

- Làm chồng em đi

Anh nhúm mày nhìn cậu:

- Em muốn làm vậy để trả nợ cho ba em à?

Cậu cúi mặt im lặng gật đầu, anh lạnh lùng từ chối:

- Không Được.

11. Chap 11: Ly Thân Đi

Cậu bắt đầu quay chỗ khác khóc lớn:

- Anh bảo muốn em làm vợ anh kia mà....

Anh thở dài nhìn cậu:

- Không phải anh không muốn... nhưng đây là chuyện riêng của 2 công ti với nhau.

Cậu quay qua lườm anh với đôi mắt rất ý là Ghét cay ghét đắng... Anh vuốt lưng cậu an ủi:

- Với lại... anh chẳng muốn em phải ép mình như vậy. Anh cần em yêu anh thật sự hong phải theo cách này.

Cậu vẫn vậy hất tay anh ra, vẫn lườm anh,...

” Rìng Rìng Rìng ”

Cậu đi lại cặp lấy cái ờt Iphone 6 plus ra nhìn, ” Papa ? ”

- Papa con nghe...

Bên kia giọng người đàn ông khàn khàn vang lên:

- Con đang ở đâu vậy?

Cậu ngơ ngác trả lời:

- Con ở nhà bạn, có gì ạ Papa?

Người đàn ông kia thở nhẹ:

- Vậy Papa yên tâm rồi.

Cậu gãi gãi đầu:

- Sao vậy ạ...?

Người đàn ông kia lắc đầu:

- Không gì... tối rồi con ngủ đi...

Cậu cười cười:

- Vâng ạ... Papa ngủ ngon...

” Tut Tut Tut ”

Ánh mắt cậu dần nhắm lại, nước mắt chợt trào ra... Dýõng Hạo đi lại ôm chặt cậu. Anh hiểu lý do anh phải làm vậy chứ, lẽ yêu cậu rồi phải làm cho cậu vui thôi chứ sao giờ. Cậu vội đẩy anh ra liếc anh:

- Đêm nay tôi nằm dưới đất..!

Dýõng Hạo lắc đầu:

- Lên nằm với anh này...

Lần này cậu quyết tâm bỏ ngoài tai những lời anh nói:

- Không

Dýõng Hạo ôm chặt cậu:

- Nhanh

Cậu đẩy mạnh anh ra nhưng không được... Cậu ngồi im đó không nói lời nào. Anh đẩy cậu xuống giường, đè lên người cậu. Cậu nhắm mắt nhìn anh:

- Làm gì vậy...?

Anh đưa tay cởi nút áo cậu, cậu vội đẩy anh ra, gài nút áo lại ôm gối mềm xuống đất nằm. Anh bất lực thở dài....

Đêm khuya thấy cậu đã ngủ, anh ngồi dậy bế cậu lên ôm chặt cậu vào lòng ngủ.....

Sáng

Mở mắt ra cậu đã thấy bản mặt ai kia nhìn chăm chăm cậu. Anh cười cười nhéo má cậu...

-...

Cậu úp mặt vào người anh dụi dụi...

” Rìng Rìng ”

Tiếng chuông điện thoại anh, anh cầm điện thoại lên nhìn vội vàng bỏ xuống để không cho cậu thấy. Cậu nghi ngờ đưa tay lấy điện thoại anh ” Honey ” , cậu quay ra liếc anh, anh vội quay mặt chỗ khác ” Tiêu tiêu đời thật rồi ” cậu bấm vào nghe:

- Anh à... qà chở em đi mua đồ đi.. sao lâu rồi không gọi cho em người ta nhớ anh quá à.

Anh lấy lại điện thoại chưa kịp nói gì cậu đã ngồi dậy hét lớn:

- TÔI VỚI ANH LY THÂN TỪ BÂY H!

” Rầm ”

Cậu tức giận bỏ ra ngoài, bây h mới cảm thấy hơi sợ. Nhà anh nhiều người quá.. cậu có bệnh sợ người lạ.

Anh ngồi đó vò đầu bứt tóc đưa điện thoại lên nghe:

- Chia tay đừng gọi anh nữa vậy nha.

=====

12. Chap 12: Tôi Là Cái Thứ Gì Trong Nhà Anh Hã?

” Rằm ”

Cậu nheo mắt nhìn anh:

- Chia tay mà vẫn còn gọi là anh em hã...?

Anh xanh mặt, gọi lại cho cô gái:

- Tôi với cô coi như không quen.

Cậu đơ người đi lại gần anh cầm cái gối đánh vào người anh:

- Vẫn còn cố gọi lại... anh xem tôi là gì hã... bao giờ anh chán tôi... trong nhà anh tôi là gì... làm cảnh cho đẹp hã..?

Anh nắm tay cậu kéo vào người ôm chặt:

- Thôi nào, đừng giận anh... em là bảo bối của anh. Anh không bao giờ chán em cả.

Cậu bấu môi đánh mạnh vào ngực anh:

- Đáng ghét.

Anh nhắm mắt giả vờ nằm xuống giường ôm người:

- Đau đấy heo ngốc...

Cậu rung rung nước mắt nhìn anh đưa tay xoa xoa ngực anh:

- em xin lỗi.. anh có đau lắm không Hạo... em xin lỗi xin lỗi anh mà...

Cậu tự động cởi nút áo anh ra vừa xoa ngực anh vừa thổi thổi, anh cười đắc ý nhìn cậu:

- Hôn lên ngực anh một cái đi, hết đau liền đấy...!

Cậu ngỡ ngác làm theo, cúi đầu hôn lên ngực anh. Anh thừa cơ hội ôm cậu nằm lên người mình. Cậu nhìn anh, anh xoa đầu cậu. Đưa tay cởi hai nút áo cậu kéo áo sơ mi xuống cho hở vai. Cậu vẫn vậy ngây thơ ngồi nhìn anh. Anh trượt tay xuống xoa xoa hạt đào nhỏ trước ngực cậu.

” Cốc Cốc ”

Cậu nhắm mắt đẩy tay anh ra đứng dậy gài khuy áo lại chạy ra mở cửa.

- Anh Hạo à.

Cô gái không biết từ đâu nhắm mắt chạy lại ôm chặt cậu. Cậu quay lại nhìn anh, mặt anh lúc này bỗng dưng đen lại ngồi dậy đi lại chỗ cậu bẻ tay rắc rắc. Cô gái cứ vậy nhắm mắt mà khóc lớn:

- Đừng chia tay em mà em xin anh Hạo à..!

Anh lại gần kéo cậu lại, ôm cậu. Anh quay qua nhìn cô:

- Cô đi đi nhanh lên... tôi chưa muốn bị bảo bối giận...

Cậu cười cười úp mặt vào người anh. Cô hả họng nhìn 2 người ân ái ái ái... Cậu nắm cổ áo anh kéo xuống đặt môi cậu lên môi anh, anh ngạc nhiên nhưng cũng phối hợp với cậu, 2 cái lưỡi cứ vậy mà quấn chặt lấy nhau day dưa. Cô tức giận hét lớn:

- Hai người làm gì vậy hã?

Anh và cậu buông môi quay qua nhìn cô đồng thanh trả lời:

- Thì hôn,cô không hôn được tức hã... (Ru: 2 vợ chồng đồng lòng dữ)

Cô nghiêng răng cắn chặt môi:

- Anh... anh dám....

Anh chớp mắt nhìn cô:

- tôi chia tay cô rồi mà... về đi hay muốn tôi kêu người đưa ra tới cổng?

Cô siết chặt tay đập vào tường:

- Thằng kia mày chờ đó!

Cậu lại gần nhìn tay cô:

- Đau không?

Cô rưng rưng nước mắt gật đầu:

-....

Cậu cười cười nắm tay cô xoa xoa:

- lấy dầu thoa nhiều lần sẽ hết thôi...

Lần này tim cô đập loạn vì ai đó rồi... cô nhìn cậu nhỏ giọng nói:

- Tôi... tôi... ơn cậu...

Có người cảm thấy nóng trong người rồi kia kìa. Anh kiềm nén cơn ghen lại chỉ tay xuống nhà:

- Về ngay cho tôi! chớ đừng mắt rồi đấy...

=====

Có nhàm thì nói ta nha mấy nàng... haizz... ta đang bí đây...!

13. Chap 13: Ở Chỉ Đi Học Chung Thôi Mà!

Cô gái cười mỉm làm lơ Dương Hạo, Cô nắm tay Trần Hào rồi mới miễn cưỡng đi về. Cậu cảm thấy phía sau có gì đó nóng nóng, cậu run run quay đầu lại. Anh nhẹ nhàng nhắc bóng cậu lên. Cậu ngược mắt nhìn anh:

- Mấy h rồi Hạo...?

Anh nhìn qua cái đồng hồ gần bàn cúi người xuống hôn môi cậu:

- 7h 30...

Cậu hốt hoảng nhảy xuống người anh, chạy vào WC ‘ VSCN ’. Anh khó hiểu nhìn cậu

- Sao vậy?

Cậu hét lớn:

- 8h đi học rồi kìa!!!

Anh ngáp vài cái nhảy lên giường nằm tiếp. Cậu đi ra nắm tay kéo anh dậy.

- Đi học, mau lên,....

Anh cười lớn ngồi dậy xoa đầu cậu:

- Rồi Rồi biết rồi.

Cậu đi lại tủ của anh mở tủ lấy đồng phục mặc vào. Anh đi ra đứng khoanh tay trước ngực nhìn cậu:

- Làm gì mà gấp vậy?

Cậu quay qua liếc anh tay thì chỉnhavat:

- Anh có nhanh không thì bảo?

Anh vò đầu vài cái rồi đi lại túm thay đồng phục, lúc anh cởi quần áo cậu cứ nhìn anh chăm chăm. Anh cứ cời để xem cậu sẽ làm thế nào. Cậu đưa mắt xuống nhìn hạ bộ của anh bất giác đỏ mặt nhưng vẫn nhìn.

- Heo ngược em có thấy mình biến thái quá không?

Cậu xấu hổ quay đi la lớn:

- Làm như em không có vậy á! xớ ai thèm nhìn của anh đâu.

Anh cười cười nhìn cậu:

- Lại thất cavat cho anh nhanh nào!

Cậu đi lại cầu nhàu nói nhỏ:

- to thế cơ chứ, anh cái giống gì mà nó to dữ vậy.

Anh nén cười làm vẻ nghiêm túc:

- Ăn cơm như người bình thường.

Cậu đỏ mặt đứng thất cavat cho anh, sau khi xong 2 đứa vào xe đi thẳng đến trường. Từ xa đã có một đám học sinh nữ đứng đợi trước cổng trường. Đến nơi anh mở cửa xe nắm tay kéo cậu ra ngoài trước bao ánh mắt của bao người. Lúc này ai cũng mở mắt hết cỡ nhìn cho rõ, anh cứ vậy mà mặc kệ vẫn nắm tay vẫn bình thản kéo cậu đi một mạch lên cầu thang. Đi đến giữa bậc cầu thang bỗng có cô gái chạy lại ôm Dương Hạo, lần này cậu á khẩu tuyệt đối. Lần này cậu đi lại nhẹ nhàng kéo cô gái ra khỏi Dương Hạo và mạnh dạn đưa chân thẳng vào cái chỗ rất ư là Ba Chấm của tụi con trai. Cô gái nhìn cậu run run nói:

- Sao cậu dám đánh...

Cô gái chạy lại đỡ Dương Hạo đột nhiên hốt hoảng:

- Cậu ấy ơi... tôi nhận lầm người...

Nói rồi cô gái cúi đầu xin lỗi rồi chạy đi mất, còn cậu lúc này chớp mắt ngây thơ nhìn xuống hạ bộ của anh:

- Hạo Hạo anh có sao....

Dương Hạo khép chân lại 2 tay che gì đó ngồi xuống bậc cầu thang nhăn mặt:

- Đau đấy con heo ngược này! Ghét "con trai" anh nhưng em cũng đâu cần mạnh như thế.

Cậu cảm thấy có lỗi với anh nên đưa tay choàng qua vai anh dìu anh lên lớp. Tới chỗ anh ngồi xuống úp mặt xuống bàn giả vờ thống khổ rên lên:

- "Nó" làm gì sai mà em làm vậy với "nó" từ khi sinh ra tới giờ mới biết cảm giác nó thốn như thế nào.

Cậu mếu mếu nhìn anh:

- nên làm gì cho anh hết đau đây?

Anh cười đắc ý nhưng giả vờ đau đớn:

- Giúp anh xoa "nó" đi.

=====

Từ tập này trở đi là có Papa Việt (Thụ) với anh Lâm (thằng) viết phụ ta cảnh H nha~

14. Chap 14: Ktx

Cậu đỏ mặt lắc lắc đầu:

- Không làm.

Anh tỏ vẻ đau đớn nhìn cậu:

- đi mà anh đau quá này.

Cậu mím môi nhìn anh cảm thấy xót xót, cảm thấy tội tội tất cả cũng là cậu gây ra nên chắc phải giúp thôi. Cậu kéo khóa quần anh xuống đưa tay vào quần lót anh chạm nhẹ thì đã thấy dương vật anh cứng từ lúc nào rồi anh vuốt vuốt xoa xoa, anh úp mặt xuống bàn cười cười tận hưởng. Tay cậu cứ run run mà vuốt dương vật anh từ từ, anh đưa tay xuống nắm tay cậu vuốt càng lúc nhanh càng lúc càng mạnh. Dương vật anh co giật mạnh, anh nắm chặt tay cậu bắn mạnh tinh dịch ra. Anh đưa tay quệt hết tinh dịch trên tay cậu với cả trên dương vật, đưa tay anh lên liếm hết tinh dịch rồi kéo khóa quần lên. Choàng tay cậu kéo lại hôn môi cậu, lưỡi anh đẩy hết tinh dịch qua miệng cậu rồi buông ra úp mặt xuống bàn nằm.

Mùi của tinh dịch nó hơi tanh mặn chát khó nuốt làm cậu cứ nhợn ra, đứng dậy tính chạy đi ới nhưng bị anh nắm chặt tay kéo lại ngồi xuống. Anh quay qua nói nhỏ vào tai cậu:

- Đừng phí như vậy chứ, nuốt hết đi nào

Cậu nhắm mắt nghe lời anh cố nuốt xuống hết, anh lấy trong balo ra chai nước suối đưa cậu. Cậu nhận lấy chai nước suối mở nắp ra nốc hết nửa chai rồi trả lại cho anh. Anh xoa đầu cậu cười hì hì.

” Reng Reng Reng ”

Tiếng chuông bắt đầu tiết học, cậu lo lấy vở với cây viết để trước mặt. Quay qua nhìn anh thì thấy trống quơ trống quắc . Cậu lườm anh một cái rồi lên tiếng:

- Anh lấy vở ra học ngay cho em.

Anh ngáp ngắn ngáp dài nhìn cậu:

- Thôi, anh muốn ngủ.

Cậu lay lay tay anh dương đôi mắt đáng thương nhìn anh:

- Đi mà.

Anh cười cười nhéo mũi cậu cũng lấy vở ra học, cô giáo lúc này đi vào:

- Trước khi học cô thông báo cho các em 1 tin.

Cả lớp háo hức đồng thanh:

- Tin gì vậy cô?

Cô giáo lấy cây đập bàn:

- Từ hôm nay các em sẽ vào ở ký túc xá, khi học xong các em về nhà dọn đồ và vào trường nhận phòng. 9h sẽ có giám thị kiểm tra phòng.

Cả lớp thở dài bàn tán:

- 9h? Tại sao là ký túc xá chứ? Không muốn đâu.

Cô giáo quay lên viết bản:

- Đó là thầy hiệu trưởng bắt buộc, học nào.

Anh ngồi dậy dựa vào vai cậu dụi dụi:

- Bảo bố anh chẳng muốn ở KTX đâu.

Cậu đẩy anh ra lo nhìn lên bản viết bài:

- Em thấy bình thường, anh lo viết bài đi.

Anh nhắm mắt vò vò đầu cảm viết lên viết vài chữ lại nằm úp mặt xuống bàn ngủ.

Chap này là Việt tiểu thụ viết nha mấy nàng.

15. Chap 15: Ktx (2)

Khi xong hết 5 tiết học mệt mỏi, 2 đứa đi về nhà xếp đồ. Đa số thì chỉ có mình cậu xếp phần cậu cả phần của anh. Còn anh đang làm gì á? Thì... tranh thủ lấy súng lấy dao những vật có thể gây án đều đem bỏ vào balo. Cậu quay qua nhìn đờ người hỏi:

- Anh đi học hay đi chiến trường vậy?

Anh quay lại nhìn cậu:

- Em không nghe học cũng như chiến trường à?

Cậu chấp 2 tay lại cúi đầu:

- Em phục anh rồi!

Sau khi xếp đồ xong cậu lấy điện thoại ra gọi Papa báo cho Papa cậu biết cậu sẽ ở KTX... Hai đứa ra xe chạy lên trường nhận phòng. Haizz thật là.... Khác phòng rồi, cậu run run nhìn xung quanh tìm bạn cùng phòng. Anh thì không an tâm để cậu ở cùng người khác rồi đây, với lại cậu sợ người lạ. Anh đi lại gần cậu nhìn số phòng " 268 " la lớn:

- Ai đang cầm số phòng 268?

Cả lớp im bật quay qua nhìn nhau, bỗng có 1 người bước ra cầm theo chìa khóa có số phòng 268.

- Tớ đây.

Anh lại gần cậu bạn kia:

- đổi phòng với tôi đi.

Cậu bạn cười tươi chưa kịp nói gì thì nghe Dương Hạo nói tiếp:

- Xin cậu đẩy đổi phòng với tôi đi mà.

Cả lớp ngạc nhiên nhìn anh, vì sao á? Học chung 1 năm đến giờ anh chưa năn nỉ hay xin xỏ ai trong cái lớp này (ngoài trường cũng vậy), nhưng đây là vì cậu anh có thể làm tất cả. Cậu bạn đưa chìa khóa phòng cho anh rồi lấy chìa khóa khác anh đang cầm trên tay mà bỏ đi. Cậu đứng nhìn anh, " Mình qan trọng đến vậy sao? Anh ấy đâu cần làm vậy đâu ". Anh đi lại gần cậu che mặt qơ qơ tay:

- Đừng nhìn nữa anh ngại...

Cậu đi lại ôm anh mắt ngấn nước:

- Sao anh lại làm vậy?

Anh cười cười ngồi chồm hồm xuống đất nhìn cậu:

- Ngốc, vì em anh có thể làm tất cả.

Cậu lúc này rớt nước mắt:

-...

Cả lớp nhìn 2 đứa đóng phim tình cảm tim bay tung tóe trong lớp. Anh đứng lên nắm tay cậu kéo ra khỏi lớp:

- Bảo bối em muốn ăn gì?

Cậu dụi mắt nhìn anh:

- Thịt nướng nga~

Anh cười nhẹ cúi người hôn nhẹ môi cậu thuận tiện cắn một cái.

- Mềm thật đấy.

Cậu nũng nịu nhìn anh:

- Bé em đi.

Anh nhẹ nhàng nhấc bổng cậu lên, cậu nép đầu vào người anh, tay nắm chặt áo.

- Hôm nay em thật là ngoan nha~

Cậu đỏ mặt bĩu môi:

- xó...

=====

Xin lỗi vì chậm trễ nha mấy nàng... máy nhà ta lâu lâu nó giở chứng... Papa cũng bận hong viết thay được...

16. Chap 16: Ông Đây Thật Sự Muốn Thao Chết Em!

Sau khi đi ăn xong thì hai đứa đi về KTX, lúc này mặt trời cũng gần lặn. Cậu mở cửa thì liền đi lại nằm lên giường, lẩn lẩn vòng vòng. Anh đứng khoanh tay trước ngực nhìn cậu:

- Hào, đi tắm.

Cậu nằm im ngáp ngắn ngáp dài, dụi dụi mắt:

- chút nữa, bây h em muốn ngủ.

Anh nhú mày đi lại gần cậu bế lên:

- Đúng là heo lười.

Cậu nằm gọn trong vòng tay anh, mặc kệ anh làm gì. Anh đem cậu vào phòng tắm để cậu đứng xuống đất, cái phòng tắm này đúng là không bằng phòng tắm của nhà Hào mà, bồn tắm cũng không có. Anh nhẹ nhàng cởi áo cả hai ra lúc này cậu mới thực sự tỉnh.

- Anh làm gì vậy?

Anh nhìn cậu cười gian:

- Tắm chung cho đỡ phí nước.

Cậu nghe vậy gật gật đầu cho qua, một lần nữa nhìn xuống hạ thân của anh cắn cắn môi. Những suy nghĩ trong đầu của cậu bỗng dưng phát ra:

- Sau này của em sẽ to hơn anh, sẽ hơn anh đấy. Đợi đi, anh phải nằm dưới thân em mà van xin.

Một phút quay về trái đất, cậu từ từ quay đầu nhìn anh. Mặt anh lúc này bỗng dưng đen lại:

- Em muốn bị anh thao chết đúng không Hào?

Cậu run run nuốt một ngụm nước bọt:

- Anh đừng mạnh động, chuyện gì cũng có cách giải quyết của nó.

Anh nắm tay cậu kéo lại ôm chặt, hai thân thể lúc này sát nhau. Bên dưới hạ thể của anh tự dưng dựng đứng lên. Cậu ngỡ ngác cứ vậy mà rút rút vào người anh, hô hấp của anh lúc này bắt đầu khó khăn. Cậu quay mặt qua nhìn anh, đôi tay thon nhẹ vòng qua cổ anh nhón chân hôn nhẹ môi, anh ôm chặt thắt lưng cậu, luồn lưỡi vào miệng cậu đá đá lưỡi, mút mát từng chút một. Nước miếng trong miệng cậu chảy xuống cổ, anh luyến tiếc rời môi cậu bắt đầu ra lệnh.

- Hào, giúp anh một chuyện đi.

Cậu khó hiểu nhìn anh:

- Chuyện gì?

Anh dựa vào tường chỉ tay xuống dưới hạ thể đang cương cứng của mình.

- Xoa nó giúp anh.

Cậu đỏ mặt run run mắt nhìn xuống hạ thể:

- Cần xoa thật á?

Anh thở mạnh chảy mồ hôi lạnh:

- Mau lên.

Cậu thấy anh khổ sở như vậy liền lại gần ngồi xuống đưa tay cầm vuốt. Anh cắn rặn rên nhỏ trong cổ họng, cảm thấy chưa đủ anh nhìn cậu:

- Ngậm vào miệng đi.

Cậu há hốc miệng:

- Hả???

Anh nhíu mày ra lệnh:

- Nhanh, ngậm vào.

Cậu bắt lực liền nghe lời anh đưa lưỡi ra liếm nhẹ trên đầu quy như con mèo nhỏ dần dần đưa sâu vào miệng ngậm. Anh đưa tay xoa đầu cậu:

- Ngoan lắm, bây giờ thì liếm nó đi.

Cậu ngoan ngoãn nghe lời nhả ra, bắt đầu liếm dọc từ trên xuống. Ngậm vào nhả ra, dùng lưỡi đảo quanh đỉnh đầu.

- Anh... ha... ha... anh sắp ...ra rồi...

Anh nắm chặt tóc cậu bắn tinh dịch hết trong miệng cậu. Tinh dịch chảy từ miệng cậu chảy xuống nền đất. Cậu thoáng nhìn hạ thể anh cảm thấy sao nó vẫn dựng đứng, có chuyện không hay rồi đây.

=====

Cảnh này lần thứ hai tớ viết (Việt) chê thoải mái. [Cúi đầu]

17. Chap 17: Ông Đây Thật Sự Muốn Thao Chết Em! (2)

Anh kéo cậu lên, áp sát cậu vào tường đặt môi mình lên môi cậu ra sức cắn mút... đến lúc cậu hô hấp không nổi anh luyến tiếc rời môi. Cúi đầu liếm cổ cậu, trượt xuống quả cherry trước ngực cậu mà liếm quanh, đưa lưỡi đẩy đẩy đầu ngực cậu. Tay kia xoa nắn quả cherry còn lại.

- Hạo... Đứng... đứng lại... ah...

Anh đưa tay xuống dưới hạ thể đã ngốc đầu của cậu, ngón tay anh nhấn mạnh đầu quy. Ngoáy vào lỗ nhỏ trên đầu quy cậu. Tay cậu bắt giắc bầu vai chặt vai anh.

- Hạo... khó chịu... ha...ha... khó chịu quá...

Anh cười nham hiểm há miệng đem " Tiểu Hào " ngậm vào. Anh dùng lưỡi đảo liên tục, mút mạnh. Cậu thở gấp ưỡn người bắn vào miệng anh, không do dự anh nuốt xuống. Cậu dựa mình vào người anh thở dốc, chưa được nghỉ ngơi thì cậu thấy phía sau mình có gì đó đưa vào hã? Ngón tay anh đang bên trong cậu. Cậu cắn chặt răng chảy nước mắt.

- Đau... Hức... lấy ra... đau quá...

Anh nhẹ nhàng hôn môi cậu trấn an, nước mắt chảy dài trên gọng mặt trắng trẻo ấy. Anh lại tiếp tục đưa thêm vào ngón thứ hai lần này anh di chuyển ngón tay thật mạnh. Có thể cậu lúc này mềm nhũn dựa vào ngực anh mặc anh làm gì thì làm.

- Ngoan nào bảo bối... chỉ có thể chịu không được một lát nữa sao có thể chịu được " Cái đó " của anh hã?

Cảm thấy phía sau cậu đã đủ rộng, dâm thủy cũng đã chảy ra. Anh rút ngón tay nhìn phản ứng của cậu.

- Hạo...

Anh hít thở sâu cố chịu đựng cự vật đang nổi gân xanh của mình mà nhìn cậu.

- Sao?

Cậu tự động đặt hai tay lên tường nâng hông về phía anh, dùng ánh mắt ngấn nước cầu xin.

- Thật sự ngứa... trống... anh mau vào...

Hạo đánh mông cậu đến mức có thể thấy năm dấu tay đỏ in trên bờ mông trắng của cậu.

- Vào như thế nào? Cái gì vào?

Cậu xấu hổ cúi mặt:

- Đưa của anh vào trong em... cầu anh...

Anh lập tức đem cự vật của mình từ từ đi vào trong cậu. Cậu siết chặt tay la lớn.

- Đau quá

Anh nâng mặt cậu đặt nụ hôn sâu tiếp tục ra vào. Đến lúc thấy cậu thích nghi được anh liền thúc đẩy mạnh và nhanh hơn.

- Ah.. Hào...

Anh rút ra rồi đâm mạnh vào:

- Gọi anh là chồng nào vợ

Cậu ngoan ngoãn gọi nghe lời anh:

- Chồng...

Anh mãn nguyện thúc mạnh vào:

- Chồng chơi em như thế có sướng không?

Nước bọt trên khóe môi cậu chảy xuống:

- Sướng... rất sướng.. Em... ra...

Cậu bắn lên tường quay mặt nhìn anh. Anh ép chặt người mình vào cậu gằm nhẹ rồi bắn tinh dịch vào trong cậu. Cậu nhắm nghiền mắt ngất lên người anh.

Anh vuốt tóc cậu hôn nhẹ lên má nở nụ cười ma mị.

- Trần Hào cuối cùng gì em cũng là của anh.

Giúp cậu tắm rửa sạch sẽ ẵm cậu ra giường anh nằm ôm chặt cậu rồi chìm vào giấc ngủ.

=====

Sau một thời gian ta đã trở lại và ăn hại hơn xưa...có ai còn nhớ ta hơn dạ?

Xin lỗi vì đã bỏ Fic quá lâu mong mấy hủ đừng giận mà bỏ ta!

Cảnh H lần đầu tiên viết có dở thì ném đá ta không buồn đâu~ / Cúi đầu /

=====

18. Chap 18: Vợ Ngốc~

Cậu từ từ mở mắt dậy vì ánh nắng ngoài cửa sổ hắt vào trong, cậu định ngồi dậy dựa vào thành giường thì lập tức từ phía sau truyền đến cảm giác đau nhức khó tả. Cậu đưa tay bịt miệng khóc vì sợ làm phiền giấc ngủ của anh, mà cậu nào biết anh đâu thức từ lâu để ngắm gương mặt cậu lúc cậu đang ngủ. Anh liền ngồi dậy nhìn cậu đưa tay kéo cậu vào người mình, xoa xoa lưng cậu an ủi.

- Đau không hả Vợ?

Cậu đánh mạnh lên ngực anh mà khóc lớn:

- Vậy anh để tôi đút vào thử thì biết cảm giác.

Anh cười cười đứng dậy ẵm cậu vào W/C, tắm cho cậu xong anh thay đồ cho cậu để cậu ngồi lên giường. Anh luống cuống mặc đồng phục, chạy lại bàn soạn cặp cho cả hai. Khi soạn xong anh đeo hai cái balo trước ngực, quay lưng về phía cậu ngồi chồm hóm.

- Vợ ới... lên đây anh công.

Cậu ngồi trên giường trầm ngâm một lúc lâu rồi mới chịu leo lên lưng anh. Anh công cậu xuống canteen trường, trên đường đi thuận tay xoa xoa bóp bóp mông cậu vài cái.

- Vợ ngốc em muốn ăn gì anh lập tức đi mua.

Anh cẩn thận đặt cậu lên ghế ngồi trước mặt mọi người.

- Bánh mì ngọt.

Anh hun vào má cậu một cái định bước đi thì nghe mọi người bàn tán.

- " Ôi trời Dương Hạo đấy à? Sao mà nghe lời thế? "

- " Đẹp đôi quá đẹp đôi "

Cậu bị những lời nói làm cho sợ đến phát run, thấy vợ nhỏ bị dọa sợ anh liền thuận chân đá cái ghế mũ vào tường.

- Ai còn nói nữa tôi nhất định không để yên.

Canteen bỗng dưng im lặng không ai dám hó hé một lời. Anh quay qua cậu mỉm cười, xoa xoa đầu cậu:

- Ngồi yên ở đây đừng đi đâu nghe chưa vợ. Anh liền đi mua bánh cho em.

Cậu chờ người gật gật đầu nhìn anh chạy đi. Tự dưng cậu mắc vệ sinh... nhưng mà đau quá làm sao đi đây? Nhưng mà thôi giải quyết nỗi buồn là quan trọng nhất. Cậu cố ngồi dậy vịn bàn đi, ở dưới lại truyền lên cảm giác rất ý là... Đau. Cậu dùng hết sức đi đến chỗ phòng vệ sinh nam, không chần chừ cậu liền đi vào.

Anh mua được bánh thì bỏ vào balo hơn hờ chạy về chỗ cậu, nhưng đến thì không thấy cậu. Anh như một con thú dữ mà la lên:

- Trần Hào em đâu rồi?

Cả canteen tập trung về phía anh, anh trừng mắt nhìn mọi người siết chặt tay:

- Ai thấy Trần Hào đâu không?

Cả canteen vẫn nhìn anh, nhưng có người bước lại gần anh.

- Tôi thấy cậu ấy tiến đến chỗ vệ sinh.

Không cảm ơn anh lao nhanh về hướng phòng vệ sinh. Cậu lúc vừa đi ra thì đụng phải chị đại của trường, cậu cúi đầu xin lỗi nhưng bị người kia tán mạnh vào mặt, móng tay của người đó quẹt vào má cậu làm cho gương mặt cậu chảy ít máu.

- Mà là thằng tên Trần Hào mới chuyển trường vào sao?

Cậu cắn môi để không rơi nước mắt mà gật gật đầu.

- Nghe nói mày làm mưa làm gió lắm đúng không?

Cậu lắc lắc đầu:

- Tôi... không có...

Ả vung tay tát cậu thêm cái nữa thì có người đằng sau chụp tay ả lại. Cậu cúi mặt đang nhắm mắt để đón nhận cái ấy thì cảm thấy hơi lâu, cậu từ từ mở mắt ra ngược lên nhìn thì thấy anh đang siết chặt cổ tay ả kia.

- Hào...

Anh thấy mặt cậu chảy ít máu thì xót xa đẩy mạnh ả vào tường mà đi lại ôm chặt cậu.

- Đã nói em đừng đi đâu rồi mà vợ ngốc!

Cậu dựa lên người anh mím môi:

- Nhưng mà lúc đó hơi gấp nên em mới...

Mắt anh trĩu buồn đưa lưỡi liếm vết máu đang chảy trên gọng mặt cậu.

- Anh xin lỗi, là anh không tốt nên để em bị thương.

Cậu ôm chặt eo anh mà lắc lắc:

- Em không sao đâu mà~

Anh quay nhìn ả kia liếc một cái thật sắc như lưỡi dao muốn đâm thẳng vào tim ả.

- Dýiong Hào nghe em nói là nó... lúc đầu nó đánh em.

Cậu nghe vậy liền im lặng vì nghĩ anh sẽ bình ả ta vì ả ta rất đẹp nga~. Hai tay cậu đang ôm anh liền từ từ thả lỏng xuống, cậu quay mặt lấy sức bước đi. ả cười thầm đắc thắng, anh nắm tay cậu kéo lại vào lòng mà ôm chặt.

- Em đang nghĩ gì anh biết tất đấy Vợ à.

Cậu ngược đôi mắt ngấn nước lên nhìn anh:

- ...

Anh đưa tay lau đi vệt nước sắp rơi xuống, buông cậu ra, anh đi lại nắm tóc ả kia kéo lên. Bàn tay siết chặt tóc ả khiến ả đau mà chảy nước mắt cầu xin.

- Tha... tha cho em... em không cố ý...

Anh nhếch môi cười kinh:

- Cố tình thôi đúng chứ?

Cậu thấy cô như thế thì lên tiếng:

- Hạo... cô ấy đau rồi... đi lên lớp thôi.

Dương Hạo quay lại nhìn cậu thờ dài. " Sao em lại hiền như vậy hả Hào? " Anh gật đầu bế cậu đi.

- Ừ theo ý em.

Cậu nằm trong lòng anh ra sức dụi dụi, anh nhìn cậu mà bật cười.

- Đang câu dẫn anh à Vợ ngốc?

Cậu đỏ mặt chu môi:

- Ai thêm câu dẫn anh những... Em không có ngốc.

Anh siết chặt tay ôm cậu thật chặt.

- Không ngốc, mà là rất ngốc.

=====

Ú hứ hứ 10014 từ lần đầu tiên ta viết dài đến vậy~ Mong mấy nàng tiếp tục ủng hộ ta.~

19. Chap 19: Đừng Khóc! Em Khóc Sẽ Có Người Đau

- Vợ à~ Anh sai rồi! Anh biết anh sai rồi mà

Anh nằm sấp trên giường ôm chặt chân cậu, còn cậu thì.... Haizz đương nhiên là rất giận anh rồi! Còn lý do á hả? Muốn biết lắm phải hông?

— Tua lại hôm qua —

8h:AM Trong căn biệt thự đã có cái đồng hồ vang cả xóm rồi. Giọng ai á? Hào đập gối nhà ta chứ ai nữa.

- Dương Hạo chết đi cho tôi!

Anh thờ dài ôm chặt cậu:

- Rồi rồi anh xin lỗi em được chưa? Không bắt em học khuya nữa.

Cậu nắm tai anh kéo mạnh:

- Buông ra để tôi thay đồ trễ rồi!!!

Anh lật đật thả cậu ra, cậu tức tốc lấy đồng phục quăng qua cho anh. Cầm đồ mình chạy vào phòng tắm. 15'p Sau cả hai nhanh chân chạy ra ngoài xe, mất 15'p nữa để cãi nhau vì vụ xe.

- Tôi muốn đi xe hơi

Anh bực mình nhưng cố kìm nén:

- Mô tô nhanh hơn.

Cậu dậm chân bịch bịch:

- Tôi đi xe hơi

Anh siết chặt tay đập mạnh vào cửa xe hơi:

- Thích thì em đi một mình đi

Cậu ngạc nhiên nhìn anh, cúi mặt vài giây rồi quay người bỏ đi:

- Ừ

Lúc anh nhận ra ý thức thì cậu đã đi mất rồi, anh cuống cuống leo lên chiếc Moto đen mà chạy đi tìm cậu. Chạy vào cái hẻm nhỏ mà anh và cậu hay đi chung thì thấy cậu đang ngồi vuốt con chó nhỏ lông xù. Mắt đỏ đến nỗi sưng lên, anh cảm thấy có lỗi vì lớn tiếng với cậu.

- Hào!

Cậu thả con chó xuống ngược mắt nhìn anh, quay lưng bước đi. Anh hồi hã dừng xe xuống chạy theo nắm tay cậu kéo lại.

- Anh xin lỗi.

Cậu giựt tay lại xoa xoa chỗ bị anh nắm:

- Xin lỗi anh tôi trẻ học rồi phiền anh tránh ra!

Anh vòng tay qua eo cậu kéo lại ôm chặt:

- Anh biết lỗi rồi mà! Học xong anh sẽ dẫn em đi ăn thỏa thích chịu không?

Nghĩ đồ ăn có thể mua chuộc được cậu chắc? Xin lỗi nha.... Anh đoán đúng rồi đấy.

-...

Anh xoa xoa đầu cậu:

- Đi học nào trẻ rồi!

Cậu ngoan ngoãn lên xe anh ngồi để anh chở, đi tới trường lúc này cũng 9h rồi! Anh ngồi xuống để cậu leo lên lưng anh cõng. Tới lớp anh để cậu xuống, bị thầy la một trận viết thêm cái bản kiểm điểm đứng ngoài lớp cả tiết mới được vào lớp. Bất công quá mà~ Lúc vào lớp thì cũng đã ra chơi rồi, cậu đặt mông xuống ghế nằm dài lên bàn học, tay dút vào học bàn mò qua mò lại. Ngược dậy nhìn thấy anh ra nhận thư của bạn gái nào đó rồi để trước mặt cậu. " À à thì ra là thư tình của chồng bà mà " Cậu nắm chặt lá thư trong tay, đập mạnh xuống bàn:

- Dương Hạo, không xem sao!?

Anh đang nằm mà giật mình bật dậy nhìn cậu:

- ???

Cậu xoa xoa tay tại đập xuống có hơi đau (Úi'ss làm màu cho dữ vào):

- Kim Lộc lớp kế bên gửi cho anh, sướng ha! Thích ha! Nhiều người thương ghê ha! GHEN tị với anh ghê.

Anh cười lớn vò lá thư rồi quăng vào học bàn:

- Vợ à đừng giận anh nữa.

——- Tua đến ra về ——-

Anh và cậu ngồi trong quán kem, ăn kem rất ngon lành nga~ Cậu múc muỗng kem quơ quơ trước mặt anh nhưng mà anh nhìn ra cửa sổ kia kìa. Cậu có tính tò mò rất cao luôn nhìn theo anh, thấy anh đang nhìn cô gái lúc sáng gửi thư cho anh nha~ cậu mất hứng ăn đứng lên định bỏ về nhưng bị anh kéo lại.

- Sao vậy bảo bối?

Cậu liếc mắt đi chỗ khác:

- Đi về!

Anh nhìn xuống ly kem cậu:

- Em còn ăn chưa xong.

Cậu đứng lên bỏ ra ngoài:

- Mất hứng không muốn ăn nữa! Về.

—— Về nhà ——

- Vợ à~ Anh sai rồi! Anh biết anh sai rồi mà.

Cậu gật đầu vài cái rồi nằm xuống trằm mền lại:

- Ừ em muốn ngủ!

Cậu bây h có cảm giác sợ hãi, sợ mất anh. Sợ anh thích người khác! Cậu sẽ ra sao nếu anh bỏ rơi cậu đây?

=====

Đt ta bị thầy tịch thu xin lỗi mấy nàng nha~ TT

20. Chap 20: Sẽ Có Ngày Gặp Lại

- Hạo Hạo đứng lại... đợi em... đợi em với... Đừng bỏ rơi em...

Cậu chạy theo anh một cách vội vã nhưng anh lại bỏ mặt lưng cậu kêu cứ vậy trên chiếc Moto mà rồ ga hết cỡ chạy đi.

- Hào dậy, dậy mau.

Anh đưa tay lau nước mắt cậu, ôm chặt cậu vào người, xoa xoa lưng cậu.

- Hạo đừng bỏ em đi mà!

Anh nhìn cậu khóc mà đau lòng:

- Anh hứa sẽ không bỏ em, đừng lo! Hứa với anh đừng khóc được không?

Cậu vùi đầu vào người anh dụi dụi:

- Ừ hứa!

- Hào ư

~

Từ xa anh cầm cái bánh chạy lại vào lớp. Ồ... lúc này còn trong lớp mà. Anh đi lại ghé nhìn, cặp cậu vẫn còn đây mà. Nhưng cậu đâu? Where are you now? Anh nằm úp mặt xuống bàn lo lắng. Lúc anh vừa ngủ cậu đi vào, đem theo một đồng thư trên tay. Cậu cẩn thận lấy cặp anh mà bỏ vào. Đứng lên đi ra ngoài tiếp, cậu đi lên sân thượng đứng hóng gió. Nghe tiếng trống, cậu mệt mỏi nằm xuống.

Anh nghe tiếng trống liền thức dậy, tưởng cậu đã vào nên quay qua cười. Nụ cười anh liền tắt vì chỉ thấy được cái balo của cậu. Mặc kệ cô đã vào lớp anh đứng dậy bỏ ra ngoài. Anh chạy khắp cả sân trường tìm cậu. "Hào em đi đâu rồi?" Anh chạy lên sân thượng, nhẹ mở cửa thì thấy cậu đang nằm dưới nắng mà ngủ. Anh thở phào nhẹ nhõm, đi lại nằm xuống đỡ đầu cậu để cậu nằm trên tay anh. Anh nhìn cậu, hôn nhẹ má cậu. Cả 2 nằm ngủ đến lúc tiếng chuông ra chơi reng lên. Cậu mở mắt cảm thấy có cánh tay đang ôm cậu, cậu liền nhìn qua.

- Hạo?

Anh cười tươi mở mắt nhìn cậu:

- Hửm... sao em ngạc nhiên vậy?

Cậu lắc đầu quay mặt đi chỗ khác, anh nhú mày khó hiểu? "Sao tránh mặt anh? Anh làm gì sai sao?"

- Hạo...

Anh ôm chặt cậu lại:

- Sao? Hôm nay em lạ lắm, nói anh nghe ai ăn hiếp em?

Cậu hít một ngụm không khí:

- Đỗ Uyên là ai?

Anh khựng lại vài giây, tay thả lỏng eo cậu:

-...

Cậu ngồi dậy quay mặt đi:

- Hạo, anh về lớp đi em muốn ở một mình. À... lát ra về anh nhớ đi đón chị ấy.

Anh đặt tay lên vai cậu nhưng bị cậu gạt ra.

- Còn em thì sao?

Cậu cười nhẹ:

- Em về trước cũng được mà.

Anh gật đầu nhẹ rồi bỏ về lớp, nước mắt cậu rơi xuống. Cậu về lớp thì thấy anh nhìn mình, cậu đi lại lấy cặp rồi bỏ về trước nhưng bị anh chụp tay kéo lại, mắt thẳng băng cậu ngã vào người anh.

- Để anh chở em về.

Cậu lắc đầu đứng lên:

- Không cần.

Cậu tiếc nuối quay lại nắm tay anh, anh có chút hơi ngạc nhiên. Cậu cười tươi một cái rồi bỏ chạy ra khỏi lớp. Cậu đi về KTX, mở tủ lấy vali bỏ hết quần áo vào. Cậu len lén lấy cái áo sơ mi trắng của anh bỏ vào. Suy nghĩ một hồi cậu quyết định đi về nhà anh để lấy cái hộp nhẫn mà cậu giấu trong đồng hồ tính tặng anh nhưng chắc không thể rồi!

Về tới nhà ai cũng cung kính cúi đầu chào cậu, cậu một mạch chạy lên phòng lục tủ tìm hộp nhẫn. Tìm được cậu bỏ vào vali rồi kéo vali bỏ đi. Gặp bác quản gia cậu cúi đầu chào ông.

- Thiếu gia, cậu định đi đâu?

Cậu rưng rưng nước mắt ôm chặt ông:

- Đỗ Uyên là ai vậy bác?

Ông quản gia thở dài:

- Hôn thê của ông chủ.

Cậu sưng người lau nước mắt:

- Vậy cháu không nên ở đây nữa. Nhắn với Hạo đừng tìm cháu.

Ông quản gia nín tay cậu:

- cậu suy nghĩ lại đi.

Cậu lắc đầu, quay lưng kéo vali đi. Khi cậu đi ra ngoài cổng một người mặc áo vest đen lẳng lặng gọi cho anh.

- " Anh 2, anh đuổi cậu nhóc ấy đi à "

- " Cậu nhóc nào? "

- " Cậu tên Trần Hào ấy! "

- " Giữ cậu ấy lại tôi về ngay "

- " Cậu ấy đã đi rồi ạ "

- " Mau tìm cho tôi "

- " Dạ "

Cậu bắt taxi đi về nhà thì thấy chiếc xe hơi của ba cậu ở đó, cậu chạy vào nhà thấy ba cậu đang ngồi uống trà.

- Papa...

Ông nhìn cậu nhẹ để tách trà xuống:

- Sao?

Cậu cúi đầu:

- Con muốn đi Mỹ.

Ông gật đầu:

- Vậy con thu dọn đồ đi mai chúng ta sẽ đi.

Cậu lắc đầu:

- Con muốn đi ngay bây h!

Ông cầm điện thoại gọi cho ai đó:

" Đặt cho tôi 2 vé qua Mỹ chiều nay lúc 5h "

Cậu mệt mỏi đi về phòng, chuông điện thoại cậu reng lên. Cậu để sang bên mặc kệ nó kêu.

- Hạo... sao anh nói dối em?

4h30 P.M

Cậu và ông đã ở ngoài sân bay. Cậu nhìn xung quanh thì thấy chiếc xe hơi đen quen quen. Từ trong xe có người con trai bước ra. Cậu lo sợ quay đi, ông thấy Dương Hạo liền kéo cậu theo.

- Chào chủ tịch Dương

Anh quay lại thấy cậu, đơ vài giây, anh nắm tay cậu kéo lại chỗ anh.

- Tại sao em bỏ đi?

Cậu tránh né ánh mắt anh:

- Không phải chuyện của anh, Tôi sắp trẻ rồi phiền anh tránh.

Anh siết chặt cổ tay cậu:

- Em thật sự muốn xa tôi?

Cậu gật đầu nhẹ:

- Anh cũng đi lo cho chị Đỗ Uyên, tôi nghe chị ấy là hôn thê của anh. Hạnh phúc!

Anh tức giận buông tay cậu ra, mắt anh có cảm giác ứa ứa:

- Được, em được lắm. Em đi đi, đi cho khuất mắt tôi. Sau này đừng để tôi thấy em! Nếu tôi thấy em thì nhất định em không có đường thoát đâu.

Cậu ngạc nhiên thấy nước mắt anh đột nhiên chảy xuống, cậu đưa tay định lau nước mắt cho anh nhưng bị anh hất tay ra:

- Không cần em thương hại.

” Chuyến bay đi Mỹ sẽ cất cánh trong vòng 15’p nữa mong hành khách mau tìm chỗ và ổn định chỗ ngồi. ”

- Papa mình đi thôi.

=====

21. Chap 21: Em Nghĩ Tôi Không Nhận Ra? (1)

Nhìn cậu đi, lúc đó anh chỉ muốn nắm tay kéo cậu lại. Từ xa cô gái đi lại ôm tay anh.

- Hạo, anh ra đón em sao?

Anh lạnh lùng hất tay cô ra:

- Cô tìm khách sạn nào mà lặn vào ở đi

Cô gái tức giận:

- Anh dám nói với tôi kiểu đó? Anh có tin tôi kêu ba tôi đóng cửa công ty anh không?

Anh cười nhạt, tụi đàn em cũng đứng đó cười theo:

- Đóng cửa?

Cô hất tóc vênh mặt lên nói:

- Biết sợ rồi sao?

Anh lấy trong túi ra gói thuốc, bắt đầu châm lửa:

- Tôi trả xong nợ từ 1 năm trước rồi. À mà cô cũng nên biết ba cô đang nợ ngược lại tôi đấy.

Cô đứng chết lặng nơi đó:

- Hạo... em... em...

Anh đi lại chiếc xe hơi đen:

- Lần này tôi kêu cô về là muốn hủy hôn thôi.

Chiếc xe lăn bánh đi cô tức giận hét lớn.

=====

Ngày đầu tiên sống ở Mỹ:

- Hạo, anh đang làm gì đấy?

Ngày thứ 2:

- Hạo em nhớ anh

Ngày thứ 3:

- Hạo em sợ người lạ

Ngày thứ 5:

- Hạo em có bạn mới rồi này.

=====

3 Năm sau

Từ lúc cậu sống bên Mỹ có làm quen được một người bạn tên là Cảnh Minh, oa~ thật may nga~Nhưng có điều Cảnh Minh là tiểu công ~. Papa cùng cậu ở Mỹ được một năm thì ông liền trở về nước giải quyết chuyện của công ty. Hôm nay là ngày cậu trở về cùng với Cảnh Minh.

Về tới thì Papa cậu gọi điện bảo là không đón cậu được. Cậu giận dữ liền kéo Cảnh Minh đi ăn một bữa cho đã.

-Hào... À không không... Chính Huy đừng kéo, từ từ thôi.

Cậu kéo nhóc đi hết quán này đến quán kia, đến chỗ mua sắm thì cậu để nhóc tự đi lựa đồ. Cậu đi lòng vòng chả biết nên mua gì, lo suy nghĩ cậu liền va phải người nào đó. Cậu quay lại cúi đầu xin lỗi, cậu ngước mắt lên nhìn thì gặp ngay bóng dáng cũ. Anh nhìn cậu chăm chăm, nhóc chạy lại chỗ cậu ôm tay hỏi:

- Chính Huy, chuyện gì vậy?

Cậu quay đi:

- Không có gì đi thôi.

Nhóc thấy có cái đồng hồ gần chỗ anh định chạy lại mua nhưng bị cậu kéo lại cốc đầu:

- Đã bảo mau đi.

Nhóc đánh tay cậu:

- Nhưng cái đồng hồ đó đúng kiểu cậu thích.

Cậu thấy chữ thấy rất rõ chữ, luyến tiếc nhìn một cái bấm bụng kéo nhóc đi.

- Tôi xin lỗi.

Mọi hành động thân mật của cậu đã bị ai đó thu vào tầm mắt. Anh nhíu mày, "Hào? Chính Huy? Chuyện này là thế nào?" chưa đi xa thì cậu đã nhảy lên người nhóc để nhóc công. Anh siết chặt tay tức giận. 2 người đàn em đi theo anh thủ thủ to nhỏ:

- Đó chẳng phải cậu Trần Hào gì đó sao?

Anh nhìn qua tên đó ra lệnh:

- Cả cậu cũng thấy vậy à?

Tên đàn em toát mồ hôi lạnh gật đầu:

- Vâng

Anh quay bước đi:

- Điều tra cậu nhóc đó cho tôi.

- Aaaaaaaaaa Cậu nặng quá đấy.

Nhóc để cậu xuống mà than vãn:

- Về nhà thôi.

Nhóc lắc đầu kéo cậu đi:

- Tới công ty gặp ba cậu trước.

Nhóc kéo cậu vào chiếc taxi mặc kệ cậu vùng vẫy. Đến công ty, cậu và nhóc ngang nhiên đi lên phòng chủ tịch chả ý tứ, chả có chút gì gọi là lịch sự cứ vậy mà đi vào. Lại lần nữa người không muốn gặp thì lại gặp.

- Huy, con lại đây.

Cậu vờ không nghe bỏ ra ngoài nhưng bị nhóc kéo vào:

- Cậu bị lãng tai à?

Cậu nhìn nhóc với ánh mắt thù hận:

- Dạ Papa.

Ông cười lớn kéo cậu ngồi xuống:

- Đây là con trai tôi chắc cậu và nó quen từ trước...

Cậu như con mèo hoang bị ai nắm đuôi liền nhảy dựng lên:

- Không quen, thật sự không quen.

Anh cười nhẹ nhìn cậu:

- Tôi là Dương Hạo chào cậu.

Cậu cúi đầu cố nở nụ cười:

- Tôi tên Chính Huy rất vui được gặp anh.

Ông lấy làm lạ lên tiếng:

- Con..

Cậu dùng ánh mắt van xin nhìn ông:

- Papa

Ông thở dài hết cách với đứa con này:

- Ngày mai, con đến làm thư kí của chủ tịch Dương. Còn Cảnh Minh ở đây phụ bác.

Nhóc cười tươi gật đầu:

- Dạ.

Cậu ngạc nhiên nhìn ông:

- Papa...

Ông xoa đầu cậu, nhẹ nhàng răng đe:

- Đây là ý của chủ tịch Dương. Con mà không nghe lời thì thẻ ATM coi như đồ bỏ nhá.

Cậu nghe nói tới thẻ ATM thì đột nhiên ngoan ngoãn:

- Con nghe Papa mà.

- Lão đại có kết quả rồi.

Anh gật đầu tên đó để xấp hồ sơ lên bàn rồi bỏ ra ngoài. Anh cẩn thận cầm tập hồ sơ lên xem. " Trần Hào 11A3, 2 tháng sau đi qua Mỹ,....."

- Tôi biết là em mà, lần này em không thoát khỏi tôi đâu.

=====

6h A.M

- Huy, dậy. tới h cậu đi làm rồi.

Nhóc kéo mền cậu ra quăng xuống đất.

- 5'p nữa

Nhóc ngang nhiên đè thân mình lên thân cậu.

- Xuống mau Cảnh Minh.

Cậu đánh vào lưng nhóc thùm thụp. Nhóc ngồi dậy, để cậu đi thay đồ. Đợi cậu xong nhóc ra ngoài lấy xe đợi cậu. Cậu ra ngoài nhìn nhóc một hồi rồi mới chịu ngồi lên xe:

- Kêu tôi một tiếng Ca đi Cảnh Minh.

Nhóc quay qua lườm cậu một cái:

- Not nhé!

10'p sau chiếc xe tới chỗ công ty Dương, cậu do dự một lúc mới chịu mở cửa đi vào. Cậu gặp quản lý thì cô chỉ cậu lên phòng chủ tịch. Cậu vào thang máy đi lên phòng chủ tịch.

” Cốc cốc ”

Không nghe tiếng động cậu đẩy cửa đi vào. Thấy trên bàn có hộp bánh Cupcake, y như hộp bánh lần đầu anh tặng cậu kể bên còn có cả hộp sữa. Cậu đi lại ghé ngồi mắt cứ chú ý vào hộp bánh. Cậu nhìn xung quanh rồi đi lại cửa sổ nhìn xuống. Đột nhiên cậu la lớn:

- Tên Dương Hạo đáng ghét lúc quen tôi anh có bao h dẫn tôi tới đây đâu.

Cậu la như thế mà có biết mình đang bị theo dõi đâu, từ nơi nào đó có người quan sát cậu mà cười như một thằng bệnh đâu. Anh vươn vai một cái rồi bỏ xuống phòng mình.

- Cuối cùng em cũng chịu thừa nhận.

Cậu đứng nhìn hộp bánh một lúc lâu mà chẳng biết anh đi vào đứng đằng sau cậu.

- Trần Hào...

Cậu lơ đãng mà quay lại mở nụ cười nhẹ trả lời anh:

- Dạ ông xã...

Anh quay đi cố kiềm chế mình không hôn cậu vì vẻ mặt đáng yêu của cậu lúc này thật làm anh không chịu nổi mà. Người nào đó cũng có ý thức sau khi nói câu đó rồi.

=====

Ahuhu ta không muốn ngược bọn nhỏ đâu

22. Chap 22: Em Nghĩ Tôi Không Nhận Ra Em (2)

Cậu lo lắng nhìn anh, cậu sợ anh sẽ nhận ra cậu. Anh vờ không quan tâm đi lại ghé ngồi. Đẩy một tờ giấy bắt cậu photo.

- Làm nhanh lên, photo cho tôi 50 tờ đưa tôi 10 tờ phó chủ tịch 10 tờ, tổng giám đốc 10 tờ, phó giám đốc 10 tờ, trưởng phòng 10 tờ. Làm xong pha cho tôi 5 ly cafe đưa cho...

Cậu cầm tờ giấy bỏ đi:

- Tôi biết. Đưa anh 1 ly, phó chủ tịch 1 ly, tổng giám đốc 1 ly, phó giám đốc 1 ly, trưởng phòng 1 ly.

Anh gật đầu phất tay, cậu nghe theo lời anh đi photo giấy. Photo xong cậu đi lên đưa anh, vừa mở cửa cậu nhìn thấy anh đang ôm cô gái nào đó. Cậu bình tĩnh đi vào để giấy lên bàn cho anh, cúi đầu đi ra ngoài. Đi phát giấy xong cậu chạy pha cafe, đem vào phòng anh thì thấy anh nằm trên bàn gục mặt ngủ. cậu lặng lẽ đặt ly cafe lên bàn, lấy cái áo khoác anh để trên ghế khoác lên người anh. Thấy trên cổ anh có vết son đỏ, cậu kiểm tra không được nước mắt tự động chảy xuống. Cậu cầm khay bưng cafe ra ngoài.

- Hào, em không xin tôi cho một cơ hội thật à?

Cậu bưng cafe để lên bàn trưởng phòng nhưng không biết ai đẩy tay cậu mà cậu lỡ làm đổ lên bản hợp đồng quan trọng. Cậu lo sợ cúi đầu:

- Tôi... tôi... xin lỗi...

Trưởng phòng tức giận thấy trong ly còn sót ít cafe nóng liền cầm lên tạt lên người cậu, nhưng không ngờ có ai nắm tay cậu kéo ra sau. Ai cũng ngạc nhiên lo sợ, cậu hé mắt ra nhìn:

- Hào...

Anh lạnh lùng nói:

- Từ mai cậu có thể nộp đơn nghỉ việc chỉ cần để lên bàn tôi rồi ra về.

Cậu nắm chặt vạt áo anh, anh đột nhiên nắm tay cậu kéo lên phòng.

- Hào, ngồi đó tôi sức thuốc.

Anh im lặng nhìn cậu cuống cuống tìm hộp y tế. Cậu đem hộp y tế lại, tay tháo nút áo anh. Cởi áo anh ra cậu ngại ngùng lấy thuốc bôi lên chỗ bị phỏng. Anh nắm tay cậu kéo vào người anh ôm chặt.

- Tôi nhớ em.

Cậu đẩy anh ra nhưng càng đẩy càng bị anh ghì chặt lại.

- Anh nhầm người rồi.

Anh nâng cằm cậu lên, hôn nhẹ lên môi cậu.

- Sao tôi nhầm người à? Trần Hào 11A3, quen tôi được 2 tháng đòi chia tay bỏ qua Mỹ. 3 Năm sau về quen với thằng nhóc tên Cảnh Minh.

Cậu tránh mặt đi:

- Tôi tên Chính Huy

Anh mạnh bạo cắn cổ cậu:

- Tôi nói rồi đừng để tôi bắt được em, em không còn đường thoát đâu.

Cậu đột nhiên mặt một đồng như cái bánh bao thiêu:

- Anh với...

Anh xoa đầu cậu:

- Hủy hôn

Cậu ngạc nhiên đánh mạnh vào ngực anh:

- Tại sao tại sao hả?

Anh nắm tay cậu lại hôn lên môi cậu:

- Vì em.

Cậu tự dưng khóc lớn. Ôm chặt cổ anh:

- Tên đáng ghét, anh dám thân mật với nhỏ khác trước mặt tôi.

Anh bấu môi quay đi:

- Em với thằng nhóc đó thì sao?

Cậu đứng dậy dậm chân bỏ đi:

- Tôi nghỉ việc

Anh đứng dậy nắm tay cậu kéo lên ghế ngồi:

- Hào

~Cậu ngồi lên đùi anh đung đưa chân:

- Sao?

Anh dựa đầu lên vai cậu:

- Hào à~ gài nút áo cho anh.

Cậu ngoan ngoãn nghe lời:

-...

Anh nhường người lấy hộp bánh đẩy qua cho cậu:

- Tặng em.

Cậu chớp mắt nhìn hộp bánh rồi mở ra anh một cách tự nhiên xem như chỉ có cậu trong phòng đó.

- Ngon quá

~

Anh có cảm giác bị cậu bỏ quên, ghi nhận anh đưa tháo dây nịch kéo khóa quần cậu xuống luồn tay vào quần lót nắm chặt cái dương vật mềm yếu của cậu.

- Nên vun đắp lại tình cảm bù cho 3 năm nhỉ?

=====

Chắc ta viết xôi thôi mấy nàng à T~T

23. Chap 23: Để Ông Xã ” Yêu ” Em (1)

- Hạo... đừng...mà...

Anh dựa đầu lên vai cậu, tay dùng sức vuốt nhanh. Cậu bị anh chạm vào không chịu nổi liền rên những tiếng ư ử. Anh thổi luồng hơi nóng vào tai cậu:

- Ngoan.. kiểm giọng lại nào, có phải em muốn cho người ta biết phải không?

Cậu hít thở sâu cắn chặt môi. Anh đưa hai ngón tay lên miệng cậu đút vào miệng cậu khuấy đảo liên tục, tay còn lại ra sức nhấn mạnh đầu quy cậu. Nước bọt từ trong miệng cậu tràn ra chảy xuống cổ. Anh rút tay khỏi miệng cậu, đưa xuống nắm chặt dương vật đang rỉ nước của cậu.

- Ah... buông... không muốn... không muốn...

Anh ngậm tai cậu mút nhẹ:

- Sao? Em muốn thế nào?

Cậu mắt nhắm nước quay sang nhìn anh:

- Em muốn ra... Hức.... Hức...

Anh xoa xoa đầu quy cậu, nhấn mạnh:

- Muốn ra thì phải như thế nào?

Cậu nắm tay anh bấu chặt:

- Ông xã... em... em... chịu không nổi... xin anh cho em ra..

Anh cúi đầu hôn môi cậu, tay thả lỏng. Một dòng nước trắng đục đặc nóng hổi trào ra. Anh đỡ cậu xuống ghế. Cậu ngược mặt khó hiểu nhìn anh.:

- Hạo?

Anh dang rộng chân, tay véo má cậu:

- Em còn giả ngây? Mau dùng miệng em đi.

Cậu quỳ gối cúi đầu cắn khóa quần anh kéo xuống. Vật nam tính từ trong quần lót anh nhô ra, cậu đưa tay kéo quần anh xuống. Cái vật to lớn của anh sừng sững trước mặt cậu. Cậu đưa lưỡi liếm từ dưới lên:

- Ông xã... của anh thật lớn...

Anh cười lớn hồi thúc cậu:

- Mau mau, ông xã muốn cái miệng của em.

Cậu ngoan ngoãn há miệng ngậm, cậu ngậm vào nhả ra, liếm dọc xuống dưới.

- Dùng tay em tay khuếch trương.

Cậu nghe lời kéo quần lót xuống tự dút ngón tay vào trong động nhẹ:

- Ah... ha....

” Cốc cốc ”

Cậu hoảng sợ dừng lại mọi hành động. Anh khó chịu bắt cậu hả miệng nhấn đầu cậu vào sâu đến lúc cắn.

- Vào đi.

Cô thư kí đi vào để bản hợp đồng trên bàn:

- chủ tịch, mời ngài kí.

Tay anh nhận mạnh đầu cậu vào sâu hơn.

- Để đó.

Cô thư kí cúi đầu:

- Cái này cần chủ...

Anh tức giận la lớn:

- tôi bảo mau ra ngoài.

Cô thư kí bị dọa đến khóc, quay đi chạy ra ngoài. Cậu cảm thấy anh đã ra, cậu nhả ra đóp không khí như cá mắc cạn. Anh gấp cái laptop lại, để sang bên. Nắm tay kéo cậu lên bàn.

- Haizz, em khuếch trương thế này đúng là không có thành ý mà.

=====

24. Chap 24: Để Ông Xã ” Yêu ” Em (2)

Anh đâm ngón tay vào trong cục huyết cậu, cậu đau đón rên lớn:

- Hạo từ.. từ... đau...

Anh bỏ mặt lờ cậu nói liền đâm thêm 2 ngón tay vào động mạnh. Cậu run rẩy bấu chặt tay anh:

- Mới có 3 ngón tay mà em đã thế này?

Anh rút tay ra nắm hông cậu tách ra, nhìn cục huyết cậu hé mở giống như đang gọi mời anh. Anh cầm dương vật mình xoa xoa rồi đặt ngay lỗ huyết cậu chà chà. Lỗ huyết cậu tiết dịch ruột chảy xuống dương vật anh. Anh cười nhẹ xoay người cậu vào bàn:

- Tách chân ra

Cậu run rẩy mở rộng chân, anh ôm hông cậu tiến thẳng vào. Cậu đau đón chảy nước mắt:

- Đau... hức... đau...

Anh nâng cằm cậu hôn lên môi:

- Ngoan để ông xã ” Yêu thương ” em nào.

Hơi thở cả hai càng lúc càng dồn dập, mồ hôi trên trán từng giọt từng giọt chảy xuống cổ. Tiếng cơ thể va chạm vào nhau tạo ra tiếng ” bạch bạch ”.

=====

(Bí quá nên chuyển cảnh thông cảm)

Sau khi xong, anh ẵm cậu vào WC tắm rửa thay đồ cho cậu. Cậu mệt mỏi dựa đầu lên vai anh, anh lấy áo khoác của mình khoác lên người cậu.

” Cạch ”

- Chính Huy chúng ta...

Nhóc nhìn thấy cảnh tượng, nén cười đi ra ngoài:

- Xin phép.

Cậu đỏ mặt đứng dậy, chưa được lâu cậu đã ngã xuống người anh. Anh vòng tay qua eo ôm chặt cậu.

- Về với anh đi

cậu khó hiểu nhìn anh:

-...

Anh vùi đầu vào cổ cậu:

- Về nhà ở với anh đi

Cậu lắc đầu kịch liệt:

- Không về!

Anh đưa tay xuống xoa hông cậu:

- Chúng ta trao đổi

Cậu nắm tay anh đẩy ra:

- Nói đi

Anh siết chặt eo cậu ra điều kiện:

- Mỗi ngày không cần đi làm chỉ cần ở bên anh, anh sẽ tặng cho em đồng hồ mà em thích. Mua bánh cho em ăn..... pla....pla...

Cậu cười nhẹ nhìn anh:

- Đồng hồ em thích của công ti X rất mắc anh mua nổi không?

Anh nghe vậy liền bật cười:

- Chắc em không biết chủ tịch công ti đó là anh à.

Cậu á khẩu đơ người:

-....

Nó quá ngán xin thông cảm TT

25. Chap 25: Usb

- Xem thường chồng em tới vậy à?

Anh nhúm mày tỏ vẻ giận dữ. Cậu cười nhẹ, đưa tay mở ngăn bàn.

- Hạo cái USB này là gì vậy?

Anh hốt hoảng đưa tay giật lại:

- Đừng động vào!

Cậu phùng má quay đi:

-...

Anh thấy cậu có vẻ đã giận anh liền tìm lời xoa dịu:

- Vợ anh ngoan nào...

Cậu chu môi nũng nịu:

- Em muốn cái USB đó. Tặng em đi

~

Anh nắm chặt cái USB bỏ vào túi:

- Không thể, anh có thể tặng em tất cả nhưng cái này thì... Anh xin lỗi.

Cậu thở dài gật đầu:

- Ừ.

Anh bỗng cậu dậy ra ngoài. Nhân viên đang làm việc đứng dậy cúi đầu chào anh. Cậu úp mặt vào người anh xấu hổ. Ra xe, anh cẩn thận để cậu vào thắt dây an toàn cho cậu.

- Hào, em muốn đi đâu?

Cậu mệt mỏi nhắm mắt ngã lưng lên ghế:

- Về nhà.

Anh gật đầu, khởi động xe chạy về căn biệt thự nơi cậu từng có những kỉ niệm đẹp với anh. Anh nhẹ nhàng bế cậu lên phòng, cảm thấy cậu đã ngủ say anh vội đặt cậu lên giường chậm rãi đặt lưng xuống nhìn cậu.

- Bảo bối đừng xa anh nữa.

Anh đưa tay vuốt nhẹ má cậu cười nhạt. Cậu xoay lưng qua chỗ khác mắt nhắm hờ... ANh cười nhẹ ôm eo cậu kéo sát vào lòng. Lúc này cậu mới thật sự thiếp đi, anh đứng dậy đi xuống nhà.

=====

Cậu mở mắt dậy, không thấy anh đâu. Cảm thấy có cơ hội tốt cậu đi lục tung cả phòng tìm cái USB. Nhớ lại thì ra là ở trong túi anh. Nghe tiếng bước chân cậu đi lại giường giả vờ như mình đang ngủ.

- Hào, dậy nào.

Cậu vờ ngáp vài cái rồi dụi mắt:

- ưm...

Anh nhìn cậu rồi cười lớn:

- Heo lười xuống ăn cơm

Cậu phùng má chui vào mền ló đầu ra:

- Không ăn đâu

Anh thở dài đứng dậy:

- Haizz,.. vậy món sườn nướng anh làm cho em chắc anh phải ăn 1 mình rồi.

Nghe tới sườn nướng cậu quăng mền đi nắm tay anh kéo lại:

- Anh dám...

Anh ôm chặt eo cậu bồng lên :

- Rồi rồi không dám.

Cậu đánh đánh lưng anh:

- Thả xuống, em có thể tự đi.

Anh cười nhẹ mặc kệ cậu nói gì, đặt cậu xuống ghế. Cậu chống 2 tay lên bàn nhìn đĩa sườn nướng thơm phức nóng hổi.

- Hạo à

~

Anh đi lại kéo ghế ngồi kế cậu:

- Em cứ tự nhiên đi.

Cậu chớp mắt chỉ chờ câu nói này của anh. Anh ngồi nhìn cậu ăn hết miếng này đến miếng khác mà chẳng động tới cọng rau nào.

- Hào, ăn rau vào.

Cậu lắc mạnh đầu tiếp tục ăn, anh khó chịu lấy đĩa sườn lại:

- Không cho ăn nữa. Ăn thịt nhiều không tốt.

Cậu nhìn anh rưng rưng nước mắt:

- Hức... hức... Em ăn không được...

Anh thở dài để lại đĩa sườn cho cậu:

- Được rồi được rồi, nhưng sau này em phải ăn ít lại đấy.

=====

- Hào anh đi tắm trước

Sau khi ăn no nê cậu nằm xem tivi không trả lời. Anh đi vào xả nước nóng vào bồn tắm, cởi áo treo lên giá. Tắm xong anh quần khăn đi ra nhưng chắc anh quên thứ gì rồi...

- Hào, mau tắm.

Cậu lười biếng đứng dậy bước vào, thấy đồ cũ anh còn đó cậu nhanh tay lục túi lấy cái USB. Vừa lấy được cùng lúc đó anh đi vào.

- Hạo... anh...

Anh khó hiểu nhìn cậu cầm cái USB của mình:

- Em lấy cái USB của anh...

Cậu nuốt ngẹn nước miếng:

- em định trả cho anh thôi mà.

Anh cười nhẹ ôm cậu:

- Ngoan. Có cần anh tắm cho em không?

Cậu đỏ mặt đẩy anh ra ngoài:

- Không cần.

=====

Có ai đoán được Hào của chúng ta đang làm gì và làm nghề gì không?~

26. Chap 26: Bình Yên Là Được Ở Bên Em.

Chap này tặng bạn @haidangsj bạn đoán đúng rồi a

~

=====

Khi anh đi ra cậu vội đóng cửa, đập mạnh tay vào tường, dậm mạnh chân. Anh nghe tiếng động sợ cậu xảy ra chuyện gì liền gõ cửa nói vọng vào:

-Tiểu bảo bối em có gì bất mãn? /__

Cậu đơ người khóa chốt cửa:

- Không.... Không gì... chỉ... chỉ là... Muối! Thật là trong phòng tắm của anh nhiều muối a

~

Anh ở ngoài cào cửa đập đập:

- Để anh vào giúp em đập muối... /__ Anh sẽ canh cho em tắm.

Cậu nhìn quanh phòng tắm trầm nghĩ ” Chậc.. không có vật gì cứng để đập chết tên đó. ”:

- Hạo ở ngoài có vật gì cứng cứng dài dài anh lấy cho em đi. Em cần gấp.

Anh cười gian gõ cửa:

- Có thứ rất cứng và cũng rất dài còn to nữa, đưa tay ra.

Cậu ngây thơ mở cửa chìa tay lú đầu ra nhìn anh:

- Đầu

~

Anh vội nắm tay cậu để lên hạ thân mình:

- Đúng thứ em cần phải không?

Mặt cậu tối sầm lại, đưa tay tán lên đầu anh một cái rồi quay vào phòng tắm, anh ở ngoài ngồi cười như thằng tự kỉ. Anh đi lại lấy hộp nhỏ bỏ USB vào rồi cất vô tủ lớn thật cẩn thận. Lại giường nằm đợi cậu. Tắm xong cậu đi ra, trên người có mỗi cái khăn trắng. Nước từ trên tóc đọng lại nhỏ giọt xuống cổ, thật mê người a~. Anh nhìn cậu nuốt ngụm nước miếng.

- Bảo bối em đang câu dẫn anh... Có phải em muốn anh cho em...

Chưa kịp nói hết anh đã được ăn cả cái khăn vào mặt. Mở tủ lấy áo thun trắng và cái quần đùi đen mặc vào. Đi ngang cậu lườm anh một cái rồi lại ghé ngồi sấy tóc.

- Tiểu bảo bối anh giúp em.

Ánh mắt cậu long lanh nhìn anh, miệng cười mỉm nhẹ nhàng nói:

- Sắc lang, tôi không cần.

Sấy tóc xong cậu đi lại nằm lên tay anh. Đầu úp vào ngực anh. Anh vòng tay siết eo cậu:

- Đừng đi đâu nữa.

Cậu im lặng nép sát vào người anh:

-...

Anh cúi đầu hôn lên trán cậu, đưa tay tắt đèn:

- Tiểu bảo bối ngủ ngoan.

Cậu tháo nút áo anh hôn nhẹ lên ngực rồi mới an tâm ngủ. Anh véo má cậu một cái rồi nhắm hờ mắt đợi cậu ngủ. Khi nghe tiếng thở cậu đều đặn anh vội đặt lên tóc cậu một nụ hôn:

- Bảo bối... bên em là bình yên nhất.

Cậu bấu môi:

- Lâu ngày gặp lại anh có vẻ sến... Hửm!? Đã nói với bao nhiêu cô?

Anh giật mình nhìn cậu:

- Đây, em chưa ngủ?

Cậu dùng ánh mắt thân thiện nhìn anh:

- Ngủ rồi sao có thể nghe anh sến?

Anh uất ức mặt có thoáng đỏ:

- Ngủ đi.

Cậu nhắm mắt trêu chọc anh:

- Đã già lại còn sến.

Anh hận ngay lúc này không thể đè con heo nhỏ này ra xơi được.

Lâu rồi mới gặp lại nhờ / _ Chắc mấy nàng quên ta rồi.

27. Chap 27: Ngoại Tình?

- Bảo bối! Dậy, đi làm.

Cậu này lăn qua lăn lại vài cái, ngồi dậy nhìn anh. Chớp mắt vài cái lại nằm xuống trằm mền.

- Bảo bối! Em không mau dậy tôi Thao chết em.

Một lần nữa cậu bật dậy nhìn anh:

- Uy hiếp tôi, lớn gan nhờ?

Anh nghiêm mặt nhìn cậu:

- Cần anh dạy lại em cách ăn nói không?

Cậu xanh mặt bặm môi lắc đầu kịch liệt, một mạch chạy vào WC VSCN. Vừa xúc miệng vừa rửa: " Ên Áng Ớt, ết i ết i "

- Bảo bối mau lên. Hôm nay em có nhiều việc đấy.

Cậu tức tốc thay đồ, đi xuống nhà. Vào bếp dựa tường nhìn anh:

- Em đi một thời gian anh giỏi hẳn nhỉ?

Anh quay nhìn cậu phì cười:

- Bảo bối lại ăn nhanh lên còn đi làm.

Cậu đi lại anh bĩu môi:

- Em là Vợ chủ tịch cũng phải làm việc à?

Anh đen mặt véo má cậu:

- Em là Vợ không phải Ông nội!

Cậu méu méu đánh tay anh lăn ra Sofa nằm ăn vạ:

- Ai từng nói đem em về sẽ chiều chuộng em? Hức... nói dối.... hức... em không ở với anh nữa... em muốn về nhà... Ba ơi rước con về... người ta ngược đãi con.

Anh thở dài, đi lại ẵm con heo lên bắt đầu ép ăn.

Tối công ti cậu cầm cặp đi trước anh đi sau, ra dáng Chủ Tịch Phu Nhân lắm a~. Nhân viên đưa mắt nhìn cậu. Anh bước vào mọi người đứng xếp hàng cúi đầu. Cậu phùng má dậm chân: " Đúng là phân biệt đối xử. Đã thế thì... tôi cho các người xem vậy =)) "

- Hạo cầm cặp cho em.

Khóe mắt anh giật giật vài cái " Heo nhỏ, em giở trò gì đây? " Anh đưa tay cầm cặp cho cậu. Cậu ngồi xuống rút dây giày.

- Hạo

~

Anh nhìn cậu giở trò:

- Em rút được em tự cột được.

Nhân viên nhìn cậu cười khinh. Cậu cảm nhận được nhưng ánh mắt đó. Cậu tự cột dây giày lại, cậu nhìn anh với ánh mắt căm phẫn.

Cậu nghe mọi người thì thầm gì đó:

- " Cậu ta tưởng mình là ai vậy? Định sánh ngang chị Tử Tử? Đúng là không biết mặt dày "

Thấy cậu có vẻ giận dữ, anh nắm tay cậu kéo lên.

- Hào giận...

" Reng reng reng "

Cậu giật tay lại nhếch mép một cái rồi lấy điện thoại ra xem:

- ' Tiêu Lục con về rồi sao? '

Anh nhú mày khi nghe thấy từ " Con " của cậu.

- ' Cảnh Minh không ra rước con? Con ở yên đó Papa liền tới. Sao bác Du lại để con một mình mà về trước được vậy? Thật là! '

Nói xong cậu bỏ ra ngoài. Anh siết lấy tay cậu kéo lại.

- Đi đâu?

Cậu liếc mắt nhìn anh:

- Kệ tôi. Đi mà lo cho Tử Tử của anh đi.

Anh buông tay cậu ra:

- Không như em nghĩ.

Cậu chán ghét lườm từng người rồi bỏ đi.

=====

Chiều, cậu trở về công ti anh theo sau là cậu bé 5 tuổi. Mắt có vẻ bết, vẻ ngoài lạnh lùng a~ có vẻ giống =)). Cậu dắt cậu bé lên phòng anh, ngoài cửa có người đứng chặn cửa. Cậu nhìn tên đó một lúc rồi tự động đẩy cửa vào. Anh ngồi trên ghế có vẻ mệt mỏi, à không. Sao mệt nổi có người Massa thích thể kia mà. Trời trời nhìn cái mặt mãn nguyện vì được gái xoa vai kia kìa.

Anh đang nhắm mắt hưởng thụ nghe tiếng đẩy cửa liền tức giận quát lớn:

- Dám vào không gõ cửa. Có muốn tôi đuổi việc không?

Cô gái nũng nịu dựa cằm lên vai anh:

- Đúng là gan quá mà.

Cậu bày ra vẻ mặt Don't Care đi lại bàn làm việc mở cặp lấy thẻ ATM:

- Tự nhiên.

Nghe thấy giọng cậu, anh giật mình đứng phắt dậy. Anh vội đẩy tay cô gái ra:

- Tử Tử em về đi.

Cô gái có tính cách giống cậu hay nũng nịu hay giở trò đáng yêu mà quyến rũ anh a~. Cổ họng cậu lúc này có gì đó đắng đắng. Cô ngoan ngoãn nghe lời mà đi về.

- Không cần đâu cô ở lại với anh ta đi. Tôi đi trước.

Cậu bé nín tay cậu lại chỉ vào anh:

- Ba nhỏ, có phải là Ba lớn..

Chưa để cậu bé nói hết cậu đưa tay bịt miệng cậu bé lại, cậu ngồi xuống cười nhẹ:

- Con phải gọi là Chú.

Cậu bé đột nhiên chảy nước mắt ôm chặt cậu.

- Nhưng hình của Chú giống Ba lớn. Khi nào... con mới được gặp Ba lớn...Ba hứa...

Hào nhìn cậu bé khóc mà đau lòng. Cậu đang tự hỏi... Là anh sai hay cậu sai? Là anh có người khác hay vì cậu bỏ đi quá lâu để anh tìm người khác?

- Ba nhỏ xin lỗi. Bây giờ con đi với chú Cảnh Minh nghe chưa. Ba nhỏ còn nhiều việc phải làm. Tối nay ba nhỏ rước con.

Anh nhìn cảnh tượng có chút nhói, có chút giận. Chuyện này là sao? Là con ai? Cậu qua Mỹ có người khác sao? Chắc vậy rồi.

- Tôi không muốn nuôi con người khác.

Cậu nói như vật nặng đè lên người cậu. Con người khác? Ha! Con của mình anh cũng không nhận ra. Đáng lẽ ngay từ đầu cậu không nên về.

- Ừ.

Cậu nuốt ngược nước mắt. Bé Tiêu Quân đi xuống giao phó cho Cảnh Minh rồi đi lại lên phòng. Vừa vào anh đã lấy một đồng tài liệu quảng xuống đất giấy bay lung tung khắp nơi. Anh cười nhạt gác chân lên bàn nhìn.

- Nhặt lại, làm xong trong hôm nay cho tôi. Chưa làm xong chưa được về.

Cậu ngồi xuống nhặt từng tờ giấy không biết nói gì thêm. Nhặt xong cậu đem lại bàn làm việc ngồi làm từ từ. Bây h cũng đã 6h chiều rồi. Làm bao h mới xong?

=====

Ngọt nhiều rồi Ngược tí đề chớ :v

28. Chap 28: Hận?

Anh mệt mỗi nằm lên bàn nhắm mắt một chút. Cậu đưa mắt nhìn anh. Tưởng anh đã ngủ đi lại lấy áo khoác lên người anh. Anh đột nhiên mở mắt làm cậu giật mình mà lùi lại. Tay lỡ quệt vào vào bàn kính mà chảy ít máu. Cậu thấy tay mình có gì đó chảy ra đưa lên xem. Máu? Là máu? Từ nhỏ cậu đã sợ máu. (Vãi cả cảnh sát). Cậu run người quay đi.

- Cậu đang giả vờ đáng thương cho ai xem vậy?

Cậu nghe mùi máu tanh chạy vào phòng vệ sinh ối. Anh trong lòng lúc này như ăn phải lửa, cậu có sao không? Anh làm vậy có phải quá đáng? Cậu đưa tay vào nước rửa cho hết máu. Nước mắt cậu lúc này vô thức mà tuôn ra. Một lúc lâu cuối cùng cũng hết chảy rồi. Cậu bước ra, ngồi vào bàn làm việc. Đánh một bản gì đó. Cậu in ra, lấy bút ghi lên đó. Anh thắc mắc. Những tờ giấy đó đâu có tờ nào cần cậu kí. Đi tới trước mặt anh cậu đặt tờ giấy lên bàn rồi tự thu gom đồ của mình rồi bỏ đi.

- Bắt tôi làm việc? Chắc anh có cửa mà sai. Tôi đâu phải người làm.

Anh như chết tại chỗ, cầm tờ giấy lên xem. " Đơn xin nghỉ việc ".

- Tôi chưa duyệt em không được nghỉ.

Cậu quay nhìn anh cười nhẹ:

- Từ đầu tôi vào làm đâu cần Đơn xin việc. Bây h nghỉ làm tôi làm cho anh một bản như vậy coi như là nể anh rồi.

Để cậu đi lần nữa à? Mất cậu một lần bây h phải chịu mất đi lần nữa à? Cậu luyến tiếc quay lại nhìn anh lần nữa.

- Chuyện của anh và Tử Tử. Tôi biết cả rồi. Anh không cần phải giấu làm gì nữa. Tôi biết bao nhiêu lần anh và cô ta ân ái bên nhau. Tôi biết hết! Chỉ là tôi không muốn nói.

Căn phòng lúc này bỗng trở nên ngọt ngào. Anh chống tay lên bàn nhìn cậu:

- Em hơn gì được tôi? Đi qua Mỹ có 5 năm mà đã có con?

Cậu tức giận, hết chịu nổi mà hét lớn:

- Nó là con anh!

Anh sững người. Anh nghe lầm à? Con anh?

- Em..

Cậu vội ngắt lời anh. :

- Chúng ta kết thúc ở đây. Tử Tử có thai. Anh lo chăm sóc cô ấy. Nhưng tôi cảnh báo anh... Nên cẩn thận với Tử Tử. Cô ta không đơn giản như anh nghĩ đâu.

Anh nhú mày nhìn cậu:

- Ý em là cái thai của Tử Tử không phải..

Cậu quay lưng bỏ đi:

- Tôi không biết.

Anh chạy lại kéo tay cậu ôm chặt:

- Bảo bối, anh xin lỗi. Anh không muốn kết thúc. Là anh sai, anh sẽ bỏ cô ta. Anh sẽ rước con về chúng ta sẽ sống hạnh phúc.

Cậu vội đẩy anh ra nhanh chân chạy đi:

- Tha cho tôi đi. Đủ rồi.

=====

Cả tuần nay anh như xác chết. Không nói không cười.

- Hạo ơi. Em đem đồ ăn đến cho anh này.

Tử Tử bước vào mặt hớn hỏ. Trên tay cầm hộp đồ ăn cũng tờ giấy xét nghiệm:

- Chồng. Em có thứ muốn cho anh xem.

Cô đặt tờ giấy lên tay anh. Anh mở ra xem. Hình bào thai.

- Tởm.

Cô nhìn anh:

- Anh sao vậy?

Anh cười một cách khinh bỉ rồi cũng lấy trong ngăn bàn ra một tập giấy.

- Cho cô.

Cô mở ra xem, ảnh cô và tình nhân đang ôm ấp.

=====

- Nhiệm vụ lần này cứ để tôi làm thừa đội trưởng.

Ông chú trung niên nhìn cậu.

- Lần này khá nguy hiểm cứ để người khác. Tuần nay cậu không được khỏe.

Cậu cười tươi, lắc đầu:

- Tôi làm được. Coi như nhiệm vụ cuối cùng.

Cảnh sát trưởng khó hiểu nhìn cậu.

- Cuối cùng?

Cậu gật đầu:

- Phải. Nếu hoàn thành thì tôi sẽ từ chức cảnh sát này. Còn nếu thất bại thì... mọi người phải chuẩn bị tiền đi đám của tôi a~.

Cả phòng họp nhìn cậu.

- " Cậu đừng nói bậy "

- " phải rồi "

- " Trần Hào của chúng ta có gì mà làm không được đúng không ?"

=====

Cậu đi về khách sạn, lôi hình anh trong điện thoại mà cậu lén chụp lúc anh ngủ, lúc anh nấu ăn....

- Hạo, em xin lỗi.

=====

- Hào cậu ăn như chết đói vậy?

Cậu nhìn Cảnh Minh đang đút Tiêu Quân ăn mà cười cười.

- Đạo này tớ hay đời.

=====

- Chúc cậu thành công.

Cậu gật đầu, đeo găng tay, khẩu trang đen. Lấy súng gác bên hông. Cậu từ chiếc xe đen bước ra, cẩn thận đột nhập vào căn cứ địch. Cậu đánh lạc hướng từng người rồi chạy lên phòng tìm cái USB. Cậu mở ngăn kéo tủ. Đây rồi! Cậu nắm chặt cái USB trong tay, từ sau có gì đó đập vào đầu cậu. (Biết ai rồi nhớ :v)

Khi cậu tỉnh dậy liền thấy mình bị trói ở dưới đất. Tên đó dùng cây đánh vào chân và đầu cậu.

- ‘ Lão đại có người đột nhập vào căn cứ chúng ta ’

Cậu mệt mỗi hô hấp càng ngày càng khó. Bụng cậu lúc này đột nhiên đau điếng. 10’p sau, nghe tiếng mở cửa. Trong này tối cậu không nhìn rõ là ai đang vào. Là tên Chủ hay là đầy tớ?

- Lão đại mời ngồi. Có cần bật đèn?

Hắn lắc nhẹ đầu kêu tên đó đi ra.

Hắn mệt mỏi lo giải quyết xong chuyện này rồi còn đi mua nhẫn cầu hôn cậu.

- Trả USB lại đây cho tôi.

Cậu nghe thấy giọng quen thuộc. Cẩn chặt môi không dám lên tiếng.

- Cái USB cậu quăng ở đâu?

Cậu lại tiếp tục im lặng. Bụng cậu sao lại đau như vậy? Không lẽ...? Anh tức giận không thèm nhìn xuống, đi lại đá mạnh vào bụng cậu.

- Hạo! Đứng!

Từ chân cậu chảy ít máu ảm nóng xuống đất. Anh cứng người, chân run run ngồi xuống.

- Bật đèn! Bật đèn!

Đèn vừa sáng lên. Trước mặt anh bây h là một thanh niên nhỏ nằm trên vũng máu. Anh nhanh chóng cúi trói cho cậu. Lặp tức cậu đưa tay ôm bụng.

- Con... con à.... con của ba...

Anh vội ôm chặt cậu vào người. Nước mắt anh lúc này chọt rơi.

- Anh xin lỗi. Bảo bố anh xin lỗi.

Cậu ôm chặt bụng:

- Đau... Hạo đau... hức... đau lắm... con đang đạp em phải không... hức....

Anh bế cậu ra xe, một mạch chạy tới bệnh viện. Nhìn y tá đẩy cậu vào trong tim anh bỗng nhói lên từng đợt. Anh vừa làm gì vậy? Anh vừa cắt đứt sợi dây liên kết giữa anh và cậu, Tiêu Quân mất đi một đứa em.

Sau 1h đồng hồ. Cửa phòng cấp cứu mở ra. Anh đi lại chỗ bác sĩ.

-Cậu ấy bị sảy thai bây giờ sức khỏe đang không được tốt còn nữa...

Anh gật nhẹ đẩy cửa đi vào. Anh nhìn cái con người xanh xao đang nằm trên giường. Anh đưa tay vuốt nhẹ má cậu. 30’p anh ngồi nhìn cậu.

- ‘ Lúc này ai hành hạ người trong ngục? Cậu đập cho hắn què luôn cho tôi! ’

Từ sau có ai nắm áo anh kéo kéo:

- Tại sao anh làm vậy? Không nên đối xử với người khác như thế.

Anh đang mơ à? Cậu tỉnh rồi sao?

- Hào em tỉnh rồi?

Cậu tròn mắt nhìn anh.

- Tôi tên Hào sao?

=====

Sắp END truyện ời mấy má ôi! /__

29. Chap 29: Bù Đắp?

Anh đi lại chỗ cậu xoa đầu, cười gượng. Chắc cậu lại đùa với anh nữa rồi.

- Thôi nào, bảo bố đừng đùa nữa. Anh có lỗi với em và con.

Cậu nhú mày khó hiểu:

- Tôi có con? Tôi vừa gặp anh lần đầu...

Bác sĩ từ ngoài đi vào. Anh tránh đường, bác sĩ lấy ống nghe đặt lên ngực cậu.

- Nhịp tim đều. Có vẻ không nguy hiểm. Vợ anh chỉ mất trí nhớ trong thời gian ngắn. Yên tâm. Cứ từ từ chăm sóc cậu ấy sẽ khỏe lại.

Anh gật đầu. Đợi bác sĩ ra khỏi phòng. Anh đóng cửa.

- Tôi mất trí nhớ? Tại sao vậy?

Anh ôm chặt cậu:

- Em tên Trần Hào là Vợ của Dương Hạo.

Cậu ngây ngốc nhìn anh. :

- Anh là Dương Hạo?

Anh hôn nhẹ lên trán cậu:

- Đúng rồi.

” Cách ”

- Ba nhỏ... oa...

Anh nhìn cậu bé, theo sau là Cảnh Minh. Cảnh Minh nhìn anh một cái thật lạnh. :

- Con mình cũng dám giết.

Anh nắm cổ áo Cảnh Minh trùm mắt:

- Cậu nói lại xem.

Thấy không ổn, cậu cố đứng dậy giữ tay anh:

- Hạo... Đừng...

Anh nhớ lại cảnh lúc đó... cậu đã nói Đừng... nhưng tại sao anh vẫn...

- Ba lớn. Đừng lại.

Anh thả cổ áo Cảnh Minh ra. Anh bế Tiêu Quân lên.

- Tiêu Quân con biết Ba lớn sao?

Tiêu quân gật đầu cười tươi:

- Phải. Ba nhỏ hay cho con xem hình Ba lớn. Ba nhỏ hay khóc một mình lắm. :“< ba=”” nhỏ=”” nói=”” ba=”” nhỏ=”” nhớ=”” ba=”” lớn.=”” tiêu=”” quân=”” cũng=”” nhớ=”” ba=””>

Cậu nhìn 2 người nói chuyện vui vẻ như thể bất giác trên môi cũng nở nụ cười.

- Có vẻ như chúng ta có một gia đình hạnh phúc nhỉ?

Anh nhìn cậu, tránh ánh mắt cậu. Gật đầu.

- Ra ngoài tôi có chuyện muốn nói với anh.

Anh để Tiêu Quân ở gần cậu. Đi ra ngoài. Cảnh Minh lấy trong túi áo khoác ra cuốn nhật kí nhỏ đưa cho anh.

- Chú Trần chưa biết chuyện. Anh lo tìm cách giải quyết. Tôi đi trước.

Anh ngồi xuống ghế chờ bên ngoài lật từng trang ra xem.

Ngày X Tháng X

- Hạo à. Em về nước rồi này. Từ giờ em bắt đầu viết nhật kí. Sáng nay chúng ta có gặp nhau. Lâu rồi không gặp anh đẹp trai hẳn ra a~. Lúc đó thật là muốn chạy lại ôm chặt anh. :”

Ngày X tháng X

- Hạo lại được ở chung với nhau rồi... Em muốn được như vậy mãi Hạo à. À anh có biết không. Lúc qua Mỹ được 1 tháng em mới biết mình có thai. Là con của anh và em đấy.

Ngày X tháng X

- Hạo, em biết hết rồi. Anh có người khác.

Ngày X tháng X

- Anh bắt đầu thì em sẽ là người kết thúc.

Ngày X tháng X

- Hạo em nhớ anh.

Ngày X tháng X

- Hạo... 1 tuần xa anh. Khó chịu lắm. Ngày mai em hải đánh liều một lần để đổi đầu với anh rồi. Chuyện của anh và Tử Tử là em điều tra. Căn cứ của anh em biết rõ. Anh đang tự hỏi vì sao phải không? Em là cảnh sát. Anh đừng hiểu lầm. Em không phản anh đâu. Nếu hủy được cái USB đó coi như anh an toàn. Để người khác lấy được nó anh sẽ bị bắt >.< em=“” không=“” muốn=“” nhìn=“” anh=“” như=“” thế=“” đâu.=“”>

~

Đọc đến đây nước mắt anh chảy xuống làm ướt trang giấy. Tiêu Quân đi ra nhìn anh. Cậu bé đưa tay lau nước mắt trên má anh:

- Ba lớn đừng khóc. Ba lớn khóc Tiêu Quân cũng khóc.

Anh ôm chặt Tiêu Quân. Bây giờ anh không dám nhìn mặt cậu. Anh cảm thấy có lỗi với cậu. rất nhiều. Không thể trả hết. Anh dắt Tiêu Quân vào trong. Cậu nhìn anh phùng má:

- 2 cha con mấy người để tôi một mình.

Anh cười lớn nhìn xuống Tiêu Quân:

- Nhìn Ba nhỏ trẻ con chưa kìa.

Tiêu Quân dùng ánh mắt sắc bén được thừa hưởng từ anh mà nhìn cậu:

- Ba nhỏ. Cô giáo dạy không được như vậy. Như vậy là Hư!

Cậu bấu môi khoanh tay giận dỗi:

- Em muốn về.

Anh nghiêm mặt:

- Không được. EM còn chưa khỏe.

Cậu trưng ra bộ dạng đáng thương Face mà uy hiếp anh. Anh bắt lực thở dài đi làm giấy xuất viện cho cậu.

=====

- Nhà chúng ta sao?

Anh cười nhẹ xách xích đồ dơ của cậu lên phòng. Anh lục túi áo cậu lấy USB. Anh nhìn nó một lúc rồi bẻ gãy làm đôi quăng vào sọt rác. Anh đứng trên cầu thang quan sát cậu. Đang hỏi Tiêu Quân đâu à? Đường nhiên gửi cho bảo mẫu Cảnh Minh rồi :3. Cảnh Minh số ở đợ.

Cậu chạy xung quanh nhà tham quan. Nhà cậu à? Sao to vào đẹp thế? cậu nhìn lên trên. Anh đang nhìn cậu.

- Hạo. Anh đẹp trai dữ vậy.

Anh nén cười, sao cậu lúc nào cũng đáng yêu như này sao anh chịu nổi.

- Chuyện đó anh biết.

Cậu cười nhẹ:

- Chồng em đẹp trai như vậy chắc nhiều người theo lắm?

Anh đi xuống ôm cậu:

- Lo tìm cách giữ chồng em.

Cậu vòng tay qua cổ anh nói nhỏ:

- Anh không làm gì có lỗi với em đâu. Em tin là vậy.

Anh lặng đi một chút. Cúi đầu hôn nhẹ lên tóc cậu:

- Phải. Anh không làm gì có lỗi với em đâu.

=====

2 tháng rồi, cậu chưa nhớ lại nữa. " Reng reng reng " cậu cầm điện thoại lên nghe.

- ' Hào 1 tiếng nữa em lên phòng lấy hồ sơ cho anh rồi đem lên công ti cho anh được chứ? Ở trong tủ. Lúc đó anh có cuộc họp quan trọng. '

Cậu tắt máy, lon ton chạy lên phòng thay quần áo. Cậu mặc chiếc quần jean đen rách gối thêm cái áo đen tay dài. Cậu mở ngăn tủ thấy có cuốn sổ nhỏ, cậu cầm lấy ngồi trên giường đọc từng trang một. Đầu cậu đột nhiên đau dữ dội.

- Phải rồi... Hạo... đã... hức... con à...

Cậu nằm đó suy nghĩ, thời gian qua anh cũng đã chuộc lỗi. Cậu giả vờ xem như chưa thấy gì. Đặt cuốn sổ lại chỗ cũ. Lấy tập hồ sơ. Còn sớm nhỏ. Nên đi thay đổi một chút chứ :3 dù gì cũng là đàn bà con gái mà. À nhầm đàn ông con trai :3.

Cậu đi Salon nhuộm tóc. Xanh rêu các kiểu :3. Bấm lỗ tai một bên, đeo khuyên tai đen. Khi làm xong cậu nhìn lại đồng hồ. Ồ... trễ rồi. Cậu chạy ra ngoài đón Taxi tới công ti anh. Lúc cậu bước vào. Ai cũng ngạc nhiên nhìn cậu. Cậu trở nên khác hẳn lúc trước. Cậu cười nhẹ nhìn mấy cô nhân viên rồi đi vào thang máy. Bấm lên số cao nhất. Cửa thang máy cửa mở, cậu không quan tâm bên trong có ai chỉ biết nhiệm vụ là đưa tập hồ sơ cho anh. Đẩy cửa bước vào, ai cũng nhìn cậu. Anh cũng ngậy người nhìn cậu. Vợ anh à? Phải Vợ anh thật không vậy? Cậu đi lại anh đưa tập tài liệu.

- Xin lỗi em tới hơi trễ.

Mọi cậu đỏ đỏ cứ chu ra làm người ta muốn cắn một cái mà ~. Da cậu đã trắng lại thêm vừa nhuộm cái đầu xanh rêu nữa. Đúng là câu dẫn người ta mà. Anh nhìn mọi người.

- Khụ...

Mọi người lướt tiếc rời mắt khỏi cậu. Anh xoa đầu cậu một cái:

- Em qua phòng đợi anh.

Cậu lắc lắc đầu.

- Hạo. Em muốn ở đây.

Cậu nhìn sơ mọi người một vòng. Tử Tử? Cô ta sao lại...? Cô ta đang nhìn cậu. Cậu sợ hãi lùi sát vào người anh.

- Rồi rồi. Ở đây thì ngoan ngoãn ngồi yên đó cho anh.

Cậu gật gật đầu nghe lời lai ngồi ghế anh. Ngồi đầu yên, thấy trong người nóng nóng. Cậu kéo cổ áo ra thổi thổi vào. Có vẻ ánh mắt đều tập trung về cậu rồi. Đáng yêu chết người mà.

- Nghỉ đi! Không hợp gì nữa.

Anh đi lại ôm chặt cậu.

- Bảo bối. Em thật là.

=====

Sau một hồi suy nghĩ ta vẫn không thể ngược đôi bạn chẻ này :3

Ai đoán đúng Tiêu Quân là Công hay Thụ thì ta tặng Chap cuối cho người đó a~ 3 người Đoán đúng đầu tiên :3.

30. Chap 30: The End Được Chưa? =))

Note:

Ru tặng Chap cuối này cho 3 bạn: Xschs1 ChikiChiku QunL55

Tiêu Quân của chúng ta là CÔNG nha mấy Nàng :3 Ta có gợi ý rồi mà Tiêu Quân giống Hạo.

Mắt ta không thấy rõ nên ghi chữ đậm.

=====

Anh bế cậu qua phòng mình. Cậu ngồi trên ghế chủ tịch, chân gác lên bàn lấy điện thoại ra nghịch. Anh ngồi ghế Sofa nhìn cậu bằng ánh mắt thèm thuồng vì 2 tháng rồi chưa được động tới. Hận!

- Bao bối. Hôm nay em rất đẹp.

Cậu nhìn anh, răng cắn cắn môi cực câu dẫn a

~~ Lúc trước em không đẹp sao?

Anh ngả đầu ra sau nhắm nhẹ mắt:

- Lúc trước đã đẹp bây giờ còn đẹp hơn.

Cậu nhìn bản hợp đồng trên bàn anh, người kí tên lại là Tử Tử. Cậu cầm lên nhìn một lúc lâu rồi mạnh bạo hỏi:

- Ai đang làm thư kí cho anh?

Anh cũng thật thà trả lời vì nghĩ cậu chẳng nhớ cô là ai đâu:

- Lâm Tử Tử.

Cậu thích thú hỏi tiếp:

- Bao lâu rồi?

Anh nhúu mày, sao hôm nay cậu hỏi nhiều vậy?

- 2 tháng.

Cậu cười cười gật gật đầu. Bên ngoài cô tự ý mở cửa đi vào. Cậu nhăn mặt, không có phép tắc gì à? Hay là anh ưu tiên cô ta?

- Cô không biết gõ cửa trước khi vào?

Anh nhìn cậu nói đỡ giúp cô:

- Là anh dẫn cô ta cứ...

Cậu đứng lên liếc mỗi người một cái rồi bỏ ra ngoài:

- Anh vẫn chứng nào tật nấy.

Anh đi lại nắm tay cậu kéo lại:

- Trần Hào em nhớ lại được rồi?

Cậu gỡ tay anh ra nhìn cô cười nhẹ:

- Không. Em chỉ cảm thấy có cảm giác khó chịu khi gặp cô ta.

Anh gõ trán cậu quàng tay qua eo ôm chặt cậu:

- Anh và cô ta không có gì đâu, em đừng hiểu lầm.

Cậu thì thầm vào tai anh đủ hai người nghe:

- Thế bây giờ... anh bắt cô ta nghỉ việc đi.

Anh buông lỏng eo cậu ra, hôm nay cậu rất lạ. Không như cậu của thường ngày. Cậu của thường ngày rất ngốc. Anh nói gì là nghe đó. Không bướng cũng không lì. Chắc chắn cậu đã nhớ được gì rồi. . . Đuổi cô ta? Anh chiều cậu được. Nhưng trước tiên phải thử cậu cái đã.

-Không thể đuổi.

Cậu cảm thấy anh nhìn cậu với ánh mắt nghi ngờ nên giả vờ giống thường ngày. Cậu nắm lấy vạt áo anh kéo kéo, mắt ngấn ngấn nước giống như lúc bị ép ăn rau giống mấy ngày qua. Nhưng cậu nhớ lại cảnh cô ta ôm anh nước mắt cứ vậy mà tự động tuôn ra.

- Hức... Em sợ... Em sợ cô ta...

Anh thấy cậu khóc mà thấy xót trong lòng. Anh ôm chặt cậu, lau vệt nước trên mắt cậu.

- Rồi rồi anh cho cô ta nghỉ việc được chưa.

Cậu gật gật đầu, ôm cổ anh. Cậu nhìn cô cười khinh một cái. Cô im lặng không dám lên tiếng. Cô tự động đi lại gom đồ:

- Chủ tịch. Ngày mai tôi sẽ nộp đơn từ chức.

Anh làm lơ những lời cô nói, chỉ biết lúc này được con Heo chủ động ôm là hạnh phúc rồi.

- Lão công. Chiều nay anh có về nhà không?

Anh véo má cậu, nâng cằm đặt lên môi cậu nụ hôn phớt.

- Anh còn nhiều hợp đồng còn xử lý. Anh còn đi kí hợp đồng với khách hàng.

Cậu dụi đầu vào ngực anh cần cần.:

- Ân. Vậy em đem cơm lên cho anh.

Anh bế cậu lại ghế, đặt cậu yên vị một chỗ.

- Được. 5'p không thấy anh đến em cứ về trước đừng đợi anh. Biết chưa?

Cậu gật đầu.

- Em về trước.

Anh ôm cậu lại hít hít mùi hương trên cổ cậu:

- Ở lại với anh một chút nữa đi.

Cậu đánh đánh tay anh rồi đứng lên đi về.

Đợi cậu ra cửa anh lấy điện thoại ra gọi ai đó:

- Cậu theo dõi Trần Hào xem em ấy đi về có cẩn thận không.

Cậu đi xuống dưới, đón xe đến nơi làm việc của cậu. Đến sở cảnh sát, cậu cười tươi chào từng người. Ai cũng vui mừng vì được gặp lại cậu.

- Hào.

- Cậu biết ai là lão đại bằng nhóm đó chưa?

Cậu nhìn từng người rồi bình thản trả lời:

- Tôi chưa biết. À còn cái USB tôi làm mất nó rồi.

Cảnh sát trưởng thở dài. Cậu an toàn là trên hết. Từ bên ngoài có người đi vào ôm cậu từ sau.

- Lâu rồi không gặp. Cậu đã khỏe chưa?

Cậu cười tươi, mặc cho người kia ôm.

- Đã khỏe

Cảnh thân mật của hai người đã bị ai đó chụp lại hết còn gửi thêm dòng tin nhắn ‘ Vợ anh ngoại tình ’. Cậu đi về, vào bếp làm cơm.

Đang họp, anh nhận được tin nhắn. Mở ra xem, là ảnh của cậu và người kia. Cậu để người kia ôm, cậu tươi cười bên người khác. Anh nén cơn giận xuống. Nhưng... đồn cảnh sát? Tại sao cậu tới đó? Lại là chỗ cậu làm lúc trước nữa. Anh nghĩ đầu sai. Cậu nhớ lại hết rồi. Anh bỏ ra ngoài. Anh vào Bar, vừa uống vừa nhìn lại tấm ảnh cậu và người kia thân mật. Khuya, anh về. Cậu ngồi trên ghế Sofa đọc sách trên người mặc mỗi cái sơ mi đen rộng phồng phình của anh, nghe tiếng bước chân cậu bỏ cuốn sách xuống nhìn anh tỏ vẻ giận dỗi.

- Lão công!

Anh cởi giày, áo khoác cũng vứt đi. Nhanh chóng đi lại áp thân mình lên người cậu. Cậu hoảng hốt đẩy anh ra nhưng không được.

- Hạo dừng lại...

Anh cúi xuống cưỡng hôn cậu. Lưỡi anh luồn vào trong khuấy đảo khoang miệng cậu. Anh cuồng nhiệt mút lấy cánh môi cậu, mút lấy đầu lưỡi, dịch ngọt của cả hai trộn lẫn vào nhau nhiều đến nỗi chảy xuống cổ cậu. Đến khi môi cậu sưng tấy anh buông tha môi cậu. Tiếp tục, anh xé toạc áo cậu. Cậu bắt đầu khóc lớn.

- Hạo... không muốn...

Anh không quan tâm lời cậu nói, di chuyển xuống cổ cậu cắn mút. Trượt xuống, anh mút lấy đầu nhũ của cậu. Cậu thở gấp, thân thể cậu lúc này cực nhạy cảm. Cậu như mất hết sức. Anh khó chịu, cởi phất cái Underwear trên người cậu. Người cậu lúc này trần như nhộng, không mảnh vải che thân. Anh tỉ mỉ ngấm thân thể cậu. Anh bắt đầu cởi đồ mình ra, cười lạnh một cái. Mạnh bạo cầm dương vật đang cứng mà nhập động. Không bôi trơn, không an ủi, không bước dạo đầu, cứ vậy mà tiến vào. Cậu đau đớn mà bấu tay anh.

- Ah... đau... Hạo...

Anh mạnh mẽ đưa đẩy, mỗi cú thúc của anh nó như muốn xé toạc thân thể cậu. Anh đưa tay lấy điện thoại, dừng lại một chút, anh bật tắt hình ảnh lên để trước mặt cậu.

- Sao?

Cậu nhìn tấm ảnh. Người gửi ” Tử Tử ”. Lúc này cậu chỉ muốn mình được chết đi vài phút. Anh quăng điện thoại vào tường, tiếp tục đưa đẩy.

- Hạo... đau... ah... ừ... nghe em... giải...

Anh tán mạnh vào mặt cậu.

- Em nói dối tôi. Em đã nhớ lại. Tại sao nói dối tôi!?

Cậu im lặng, vì biết bây giờ cậu có nói gì anh cũng không chịu nghe.

Anh rút dương vật ra, lật người cậu lại rồi đâm thẳng vào.

- Thích không hả? hai tháng qua tôi không động vào em nên em thiếu hơi trai phải không?

Cậu thở gấp, chỉ biết rên rỉ dưới thân anh.

- Ah... ừ...

=====

Sáng, cậu tỉnh dậy. Anh đâu rồi? Cậu nhớ lại đêm qua... anh không tin cậu? Chỉ vì một tin nhắn mà anh... Cậu gượng đứng dậy. Tinh dịch đêm qua còn sót lại cứ vậy mà chảy xuống đùi. Cậu nhặt từng mảnh vải đêm qua bị xé, quần áo của anh kể cả cái điện thoại bị anh chọi bể. Cậu gắng đi lên phòng, vừa mở cửa thì thấy anh từ phòng tắm đi ra. Cậu cúi đầu lại đi lại tủ lấy đồ đi tắm. Anh thấy cậu khó khăn như vậy cũng xót. Nhưng mỗi khi nhớ lại tắm ảnh đó thì máu nóng của anh lại nổi lên.

- Hôm nay, em về nhà.

Anh lặng đi một chút, đi lại lấy đồ. Hôm nay chủ nhật không đi làm. Anh mặc bộ đồ đơn giản đi xuống lầu đọc báo. Cậu đi tắm, vừa tắm cậu cửa suy nghĩ... Tử Tử quan trọng hơn cậu sao? Lời cậu nói anh không tin? Cậu khóc. Ừ khóc. Nhưng chỉ dám khóc nhỏ tiếng. Tắm xong cậu xuống nhà. Thấy anh đang đọc báo, cậu vào bếp pha cho anh ly Cafe nóng. Cậu bưng ra nhẹ để xuống cho anh. Anh gấp tờ báo lại định nói chuyện rõ ràng với cậu nhưng vừa để tờ báo xuống thì tay anh va trúng ly Cafe rơi xuống đất bể làm ba. Cậu ngồi xuống nhặt từng mảnh vỡ ly. Nước mắt vô thức không kiềm được mà tuôn ra.

- Hào, anh không cố ý.

Cậu đem mảnh vỡ ly quăng vào sọt rác.

- Cố tình thôi phải không?

Anh muốn lau nước mắt cho cậu, nghe tiếng chuông cửa cậu đi ra mở cửa.

- Tiêu Quân.

Tiêu Quân chạy nhào lại ôm cậu, Cảnh Minh lườm cậu:

- Tớ là bạn cậu không phải ở đợ. Ok?!

Cậu bĩu môi:

- Bạn thân là như thế nào?

Cảnh Minh xoa xoa cằm:

- Bạn thân là phải giúp nhau.

Cậu gật gật đầu đồng tình:

- Phải phải. Thế bạn thân thì phải giữ con giúp tớ.

Cảnh Minh vỗ tay vài cái:

- Hay thế. Cũng quay lại kiếp ở đợ.

=====

- Ba lớn. Ba nhỏ. Hai người giận nhau sao?

Anh cười lớn đặt cậu bé lên đùi mình:

- Không có đâu tiểu bảo bối.

Cậu mệt mỏi bỏ lên phòng. Cậu đưa tay xoa xoa bụng mình một lúc sau cậu chìm vào giấc ngủ say.

=====

:3 :3 :3 Say Yeah~ Lại có biến :3

End được chưa ta :3

31. Chap 31: End =))

Đang ngủ thì cậu bị đánh thức bởi Tiêu Quân, cậu từ từ mở mắt, ngồi dậy. Giữa trưa rồi? Cậu kéo Tiêu Quân lại ôm chặt.

- Ba nhỏ, xuống ăn trưa thôi.

Cậu dụi dụi mắt, miệng nhép nhép vài cái.

- Con xuống dưới nhà trước đi. Ba nhỏ đi rửa mặt cái đã.

Cậu bé ngoan ngoãn nghe lời cậu mà đi xuống nhà. Cậu thở dài, lấy vali cậu bỏ vài bộ quần áo vào. Kéo vali xuống, cậu vào bàn ăn, Tiêu Quân nhìn 2 Ba. Tiêu Quân muốn cả gia đình nói chuyện vui vẻ. Tiêu Quân muốn được 2 Ba dứt ăn. Cậu ăn được vài 3 thìa rồi không ăn nữa, anh khó chịu nhìn cậu.

- Ăn cho hết rồi đi đâu thì đi.

Cậu cúi đầu ăn cho hết. Ăn xong, cảm giác buồn nôn đột nhiên dâng lên cổ họng. Cậu lập tức chạy vào phòng vệ sinh ới hết. (Hự Hự) Anh lo lắng, ừ lo thể thôi chứ không dám lại gần cậu. Tiêu Quân chạy theo cậu, nhắc ghế vỗ vỗ lưng.

- Ba nhỏ có sao không?

Cậu thở dốc, lấy nước rửa mặt. Cậu cười, một nụ cười gượng. Tiêu Quân hiểu, Tiêu Quân biết. Tiêu Quân ôm cậu. Cậu vuốt má Tiêu Quân.

- Con ngoan ngoãn ở với Ba lớn. Ba nhỏ về Mĩ tuần sau Ba nhỏ về.

Tiêu Quân bình tĩnh gạt đầu:

- Dạ

Cậu hôn trán Tiêu Quân.

- Không được nói với Ba lớn. Nghe chưa.

Cậu nháy mắt với Tiêu Quân một cái. Cậu và Tiêu Quân đi ra ngoài. Anh nhìn, vội làm lơ. Cậu kéo vali đi, luyến tiếc nhìn Tiêu Quân một cái.

- Ba về sớm.

Cậu đi. Ừ. Cậu đang muốn anh đi lại nủ tay. Anh nhìn chăm chăm xuống bàn. Cậu đi rồi đấy. Tiêu Quân nhìn anh. Anh cũng nhìn lại cậu bé. Tiêu Quân thất vọng vì anh lắm phải không?

- Tiêu Quân, con đi chơi với ba không?

Tiêu Quân gật gù đầu. Cậu bé rất tự lập. Tự đi lên phòng thay đồ. Không cần anh giúp. Có lẽ Hào đã dạy cậu bé. Anh nhớ lại anh của lúc nhỏ, cũng giống cậu bé. Tự lập. Anh cũng lên phòng thay đồ. Khi xong 2 Ba con đi chơi công viên, mua sắm rất nhiều đồ a~. Anh nhớ cậu. Lúc này anh cảm thấy rất nhớ cậu. Đáng ra anh phải nói từ ‘ Xin lỗi ’. Anh không nghe cậu giải thích. Anh làm cậu tổn thương nữa rồi.

2 Ba con anh đi chơi tới tối khuya mới về. Cậu bé kể rất nhiều về cậu lúc cậu ở bên Mĩ. Đêm nay anh và Tiêu Quân ngủ chung.

- Ba lớn không thương Ba nhỏ.

Anh nhìn cậu bé.

- Sao con nói vậy?

Cậu bé cười, cười về cái gì vậy?

- Con thấy Ba lớn vô tâm với Ba nhỏ.

Đến cả con nít cũng nói thế. Anh vô tâm thật sao? Anh xoa xoa lưng cho Tiêu Quân để cậu bé nhanh chìm vào giấc ngủ. Lúc này anh muốn ôm cậu. Ôm thật chặt. Anh mở tủ lấy điện thoại, gửi tin nhắn cho cậu.

- ‘ Bảo bối, anh xin lỗi ’

Cậu đang trên máy bay nên không nhận được tin nhắn. Không thấy cậu trả lời, anh nghĩ chắc giờ này cậu cũng ngủ rồi nên thôi. Chắc đêm nay sẽ dài đây. Haizz.

=====

Sáng, anh thức dậy. Tiêu Quân vẫn còn ngủ. ‘ Ting ’ tiếng tin nhắn. Anh vui mừng vội mở lên xem. ‘ Chúng ta có thể gặp nhau không? Lần cuối. Ở quán Cafe King. ’ Anh đánh thức Tiêu Quân dậy.

Sau một hồi VSCN, anh dắt Tiêu Quân tới quán Cafe King. Cậu bé nhìn cô. Cô nở nụ cười giả tạo. Cô biết đây là con của anh. Anh kéo ghế cho cậu bé ngồi. Cô nắm tay anh.

- Chúng ta yêu lại được không anh. Em không như vậy nữa. Em sẽ yêu thương con của cậu ta như con em.

Anh rút tay lại, Tiêu Quân đưa tay vào túi anh lấy điện thoại lên gọi cho cậu. Cậu bắt máy định lên tiếng thì.

- Có được không?

Giọng Tử Tử? Sao lại là giọng của cô ta?

- Tôi yêu Hào. Đừng phiền tôi nữa.

Cậu nghe lầm sao? Tiêu Quân đưa điện thoại trước mặt anh. Anh giật mình, lấy điện thoại.

- Hào.

Cậu im lặng vài phút, cậu phải vui hay buồn đây?

- Anh đang ở cùng Tử Tử?

Anh nhìn Tiêu Quân rồi véo má cậu bé một cái.

- Phải.

=====

Cậu về, cậu nhớ anh a~. Cậu lên công ti, mở cửa vào thì thấy anh đang ngủ còn Tiêu Quân thì đang ngồi trên Sofa nghịch điện thoại. Cậu nhìn Tiêu Quân. Tiêu Quân thấy cậu liền giấu điện thoại ra sau lưng. Cậu đi lại ôm Tiêu Quân:

- Ba nhỏ nhớ con.

Tiêu Quân ôm cậu.

- Ba lớn những ngày qua rất đáng thương. Làm việc từ tối đến sáng. Bây giờ Ba lớn dậy không nổi a~.

Cậu buông Tiêu Quân ra, đi lại chỗ anh. Thì thâm vào tai anh:

- Lão Công, em về rồi.

Anh cười gian bật dậy nắm tay cậu kéo vào người anh.

- Bảo bối, em gan lắm. Dám trốn anh đi đến giờ mới về.

=====

- Bảo bối chịu cưới anh đi.

Cậu bấu môi, nhìn hộp nhẫn kim cương anh để trước mặt.

- Không.

Anh mặt dày nắm tay cậu đeo vào.

- Mặc kệ em đồng ý hay không. Chỉ biết em là của anh thế đủ rồi.

Đám cưới của 2 đứa nó là vậy đấy. Nhẹ nhàng. 2 đứa biết. Nói chung là 2 nó Đám Cưới Trùm Mền.

=====

Tối, 3 người ngủ chung. Anh nằm giữa. Đợi Tiêu Quân ngủ. Anh quay qua ôm chặt cậu =)) Tay mò vào trong áo xoa xoa nhũ hoa. Cậu lườm anh một cái rồi đẩy tay anh ra quay lưng đi.

- Biến thái.

Anh đâu chịu yên. Dùng tay mình luồn vào quần cậu chọt chọt tiểu huyết nhỏ. Cậu rùng mình rên nhỏ giọng sợ Tiêu Quân nghe thấy. Anh được nước làm tới, dùng ngón tay đâm sâu vào.

- Ủ..

Tiêu Quân đột nhiên lên tiếng làm 2 người giật mình:

- Ba nhỏ giảm giọng lại. Ba lớn cử động nhẹ thôi nếu không muốn cho người khác biết 2 người đang làm chuyện mờ ám.

Cậu bé tự giác ngồi dậy đi sang phòng kế bên. Dương Hạo thầm tự hào. ‘ Úi’ss giờ, con mình giống ai mà khôn ngoan thế nhỏ ’

- Ranh con.

Cậu muốn thót tim ra ngoài. Anh cười nham, trở mình đè lên người cậu.

- Bảo bối. yên tâm rồi chứ.

Cậu lắc đầu kịch liệt.

- Hào, em có tiểu bảo bối.

Anh có nghe lầm không? Lại có thêm tiểu bảo bối rồi.

- Thế để anh kiểm tra nào. =))

=====

End rồi nghen =))

Ta báo trước là.... Ta sẽ ngược con 2 đứa hường phần này.

=))

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nhoc-a-anh-cham-nhoc-oi>